

Jaroslava Kavče Šálková

**Sever
proti
Jihu**

v restauraci Na Vyhliče

Jaroslava Kavče Šálková

Sever proti Jihu
v restauraci Na Vyhlídce

trampské povídky
ze sedmdesátých let

Pusté rokly pod skalní výspou Fort Drabes jsou ovládány Seveřany a Jižany. Který tramp se odváží vstoupit do této divočiny, musí počítat s tím, že ho zastaví nablýskaná hvězda šerifa T.O. Severní Západ a okázale se zeptá na kvalitu jeho trampství (jestli kouří a konzumuje alkohol). Odpoví-li pocestný kladně, daleko se nedostane. Seveřanská bojůvka ho přivede na správnou cestu přísnou prohibicí a nesnesitelně dlouhými přednáškami o škodlivosti těchto zlovyků.

Proklouzne-li pocestný Seveřanům, padne do rukou T.O. Jižanská vlajka. Ta se na nic neptá, cizího kamaráda se ujme a seznámení za bujarého zpěvu trampských písní a roztočené pípy oslaví v restauraci Na Vyhlídce.

V obou případech pocestný opustí oblast Fort Drabes jako vyčerpaná lidská troska. Posvátným myšlenkám obou stran je věnována tato kniha.

Sever proti Jihu v restauraci Na Vyhlídce

Nádraží okresního města, křižovatka dalekých cest. Nad leskem kolejí svítí růžový měsíc, kopce za nádražím tonou ve tmách. Od Prahy burácí přijíždějící rychlík, a jasný hlas volá:

„Vojsko Konfederace! Ke mně!“

Dav trampů opouští kiosek před restaurací a s ranci a kytarami se přesouvá k přistavenému motoráku. Schována za jízdními řády pozoruje přesun jižanské armády trojice členů T.O. Severní Západ.

„Nuže?“ ptá se šerif oné osady.

„Nuže zdá se, že z vandru pojedeme s přeraženejma hnátama,“ odpovídá osadník Bíba.

„Je jich moc, šerife!“ namítá Klacek.

Šerif hrdě zvedá hlavu:

„O to větší budou zásluhy Severu!“

Tramp Bíba je statný mládenec s liščím pohledem a zrzavou čupřinou, směle povlávající nad mužně pihovatým nosem. Tramp Bíba nosí vojenskou košili o dvě čísla větší, záplatované džíny a cvokovaný opasek. Kouří startky, chrání přírodu a pere se, i když nemusí. V okamžiku, který nás nejvíce zajímá, vzpírá Bíba nohy o výstupky na okraji skalního masívu a se svým nejlepším kamarádem Klackem hledí přes rameno dolů. Dole pod skalou zachumlaná v celtách na zalesněném předskalí dospívá jižanská armáda páteční noc. Ohniště s ohořelými poleny ještě doutná, a nad ležením splihle visí vlajka Jihu.

„Pajda tě vochráňuj, kamaráde, tak s pánembohem jdi na to,“ tetelí se Klacek.

Bíba zavěšen na prádelní šňůře se odvážně spouští po hrubých spárách zvětralé pískovcové stěny do spícího jižanského lágru. Na vrcholy skal přichází sluneční svit. V soutěskách se rozeřvávají kavky.

Dříve, než se Bíba s Klackem vydali na cestu k jižanskému lágru, vyhnal je šerif ze spacáků a dodával bojovnost.

„Území kolem Fort Drabes nesmí patřit alkoholikům z Jihu. Svěží lesní vzduch nesmí být znečištěn pivními výpary z hrdel těch vyvrhelů! Do přírody bez alkoholu. To je naše zásada.“

Zašustil pauzovací papír. Byl to válečný plán. Šerif ho nakreslil v hodině rýsování a pečlivě vyvedl tuší. Seveřani měli barvu zelenou, to je barvu zdravé přírody, Jižanům přidělil šerif barvu žlutou, to je nenáviděnou barvu rumu.

„Tu to máme!“ oznámil šerif. „Návod na očistu jižanské chásky.“

„A způsob boje?“

„Takhle, Bíbo: nedopustíme, aby Jižané dorazili do restaurace Na Vyhlídce v obvyklém čase za sobotního soumraku a obsadili ten velký rohový stůl. Když nepřijdou včas, stůl zaberou chalupáři, co běžně sedávají na terase. Ještě jsou chladné večery, chalupáři rádi vezmou zavděk teplem a pohodlím velkého rohového stolu. Jižanská vlajka se do hospody nevejde, část mužstva půjde do spacáků téměř střízlivá, což bych považoval za mimořádný úspěch akce.“

„*Jak* nedopustíme?“

„Využijeme rukojmí. Sebereme Jižanům osadní kroniku, mám své informace, že marshal Macek ji nosí při sobě ve žracáku. Pak jen budeme diktovat

prohibiční podmínky.“

„Seš vopravdovej válečnej stratég, šerife!“

„Díky, Bíbo. Schopnost uvažovat strategicky je vlastností, kterou by měl oplývat každý šerif tramské osady. Někdy je to hodně zapotřebí.“

Slova, která by se měla tesat do totemů. Ale Klacek byl váhavý.

„Je jich na nás moc, šerife!“

„Vzpomeň na trocnovského vojevůdce, Klacku, na slova *Nepřátel se nelekejte, na množství nehleďte.*“

„Některý říkaj, šerife, že to byl lapka!“

„Cizáci nám nepřejí národního hrdinu,“ odbyl ho šerif. „Ale jisté zkušenosti zemana z Trocnova by se nám teď hodily. Jděte na to, bez kroniky se nevracejte, jinak celý válečný plán padne vniveč!“

Statečný tramp Bíba slezl na skalní plošinu a jako tichý cigaretový dým se kradl přes spící Jižany. Konečně stanul u stožárku, na němž visela osadní vlajka, a pod ní v celtě pochruoval péřový spacák. Von má péřák, šeptem a máváním rukama volal Bíba nahoru na Klacka. Dekáč je mu málo! Jižany hřeje rum! Na co potřebujou peří? odpovídal Klacek rovněž potichoučku a signálně.

Vlajky na stožárku si Bíba nevšímal. Byla po zkušenostech, které měl Jih s válečnou strategií šerifa T.O. Severní západ, zajištěna zámečkem. Ale na dosah byl jiný cíl - pod marshalovým péřákem vykukovalo nezvykle hranaté žebadlo.

Bíba odsignalizoval Klackovi, že objekt byl nalezen. V dalším okamžiku má v ruce knihu v ošuntělých vyrudlých deskách. Klacek na horní plošině rozčilením poskakuje.

„To je nádherný Bíbo! Honem se vrať zpátky!“

Bíba skryl knihu pod košilí a hbitě spíáchá k úpatí masívu a spásné prádelní šňůře. Zapraskala větvíčka, jeden spáč se zavrtěl, vykoukl otvorem spacáku a ječí:

„Jsou tu Severani, všichni ven!“

V té chvíli se už Bíba škrábal po pískovcové stěně nahoru do bezpečí. Celty na spacácích se vlní, zipy rachotí, jižanská armáda leze do ranního chladu, hledá boty a nadává.

„Co to má znamenat, Bíbo?“ marshal Macek se vztyčil ve spacáku. Byl strašlivý se svou pobledlou tváří a rozčuchanými vlasy, ve vojenském svetru s nárameníky, ještě zabalen do kožešinového ledviňáku, a v tlustých pletených ponožkách. Bíba nahoře na masívu držel kroniku nad hlavou.

„To jsme si vymysleli, abyste nešli do hospody a nekazili vzduch chlastem! Kroniku si podržíme jako rukojmí. Vrátime ji v neděli večer na nádraží, pokud vydržíte do té doby bez hospody!“

„Naše kronika! Nechte toho a dejte ji sem!“ nařizuje marshal. Rozvázal ledviňák, obléká batl, a na něm zasvítily vstříc Severanům dvě plechové hvězdy. Jedna větší, marshalská za Spojené osady, a druhá menší, zdobnější, šerifská za T.O. Jižanská vlajka.

Jako duch se nad hlavami Jižanů zjevuje šerif T.O. Severní západ. Jeho naleštěná hvězda se v ranním slunci blýská a zarputile vzdoruje hvězdám Mackovým. Hlas severanského šerifa se shora nese jistě, odhodlaně a daleko.

„Vaši kroniku jsme unesli a držíme ji v zajetí. Jestli dnes půjdete do hospody, poskvrníme její čest!“

„To byl zase v kině na italském filmu,“ povzdechl generál Trychtýř. „A my si to vodnesem.“

„Vy jste votravný, vy abstinenti!“ nadává někdo dole.

„Dejte sem naši kroniku nebo uvidíte!“ sborem se ozývá Jih. „Dejte sem kroniku, zmizte, a nechte nás dospat!“

„Ani nápad!“ houkl Bíba.

Z jižanského ležení se nenápadně oddělil hlouček bojovníků a ztratil se v mlázi, zřejmě ve snaze dostat se na masív zezadu tajnými pěšinami a napadnout záškodníky z boku. Byl čas zmizet, a Severani s kronikou zdrhali jako vítr.

Šerif T.O. Severní západ spočíval na vyhřáté pískovcové plošině ve spleti skalisek zvané Fort Drabes a pobaveně si listoval v cizí kronice.

„Poslouchejte,“ vyzval své osadníky a s potěšením četl: „Tento vandr nám opět kazili kamarádi z T.O. Severní západ. Pořád za námi chodili, že si máme místo piva koupit limonádu. Dalo nám velkou práci je odehnat.“

Šerif obrátil pár listů a pokračoval:

„Kamarádi z T.O. Severní západ nám vylili pivo do trávy. Camp páchne po

pivních spláškách. Chytili jsme Bíbu a zavládl Soudce Lynch. To na pivním smradu sice neubralo, ale Bíba potom páchl stejně jako my všichni, což nás potěšilo.“

„Tady je k tomu i fotka,“ radoval se Biba. „Je vidět, že si mě Jih váží.“

Seveřani listovali společně, prohlíželi primitivní kresbičky i nažloutlé snímky z vandrů, až došli k historickým, před lety prohlášeným osadním stanovám. Šerif se rozhorlil: „Tady to máme! Poslouchejte:

Šerif T.O. Jižanská vlajka nemá právo omezovat kamarády v pití. Když se jde do hospody tak musí pít všichni šerif jde příkladem.

„Vidíte tu sebranku,“ řekl šerif a knihu zavřel. „Nedá se nic dělat, pokud holdáme kolem Fort Drabes udržet prohibici, musíme je tepat ještě usilovněji.“

„Dobře, a co podnikneme teď?“ zeptal se Klacek.

„Nic,“ triumfálně odpověděl šerif. „Tohle místo je pod kontrolou paní, co v budoucím prodává vstupenky na prohlídku skalního hrádku. Za chvíli se to tu bude hemžit platíci výletníky, a když nám Jižani budou chtít vyrvat kroniku beze svědků, tak to potrvá až do večera. A to vyprší lhůta, kterou jsme jim dali, a Jižani nestihnou před chalupáři obsadit ten velký rohový stůl.“

„Mně to nepřipadá tak jednoduchý,“ váhal Klacek.

„Žádný strach,“ odbyl ho šerif. „Sever nakonec zvítězí silou svých ideálů.“

„Jen aby...“ hučel si Klacek.

Dole u vchodu do zbytků skalního hradiště se k pokladně hnala první školní výprava. Spolu s ní dorazila hlídka Jižanů. Byla to elitní jednotka slévačských vyučenců z ČKD, vedená generálem Trychtýřem, ramenatým mládencem v bundičce z téměř pravé rifloviny a s pofabricku vycvokovanou hlavou Indiána na zádech. Generál byl s bundičkou srostlý a nikdy ji neodkládal. V parných letních dnech ji nosil na holém těle. Zvlášť pěkně se cvokovaný Indián leskl ve svitu úplňku, když Jižani táhli za jasných nocí z restaurace Na Vyhlídce do tepla spacáků na svých lágrech ve fortdrabeských lesích. Svým způsobem sloužila Trychtýřova bundička jako dopravní značka.

Jižanská hlídka se zaparkovala poblíž pokladny a nenápadně odpočívala v temném stínu hradiště.

„Už jsou tady,“ řekl znepokojeně Klacek.

Šerif zůstal klidný.

„Před lidma na nás nemůžou!“

Slunce nad Fort Drabes se přesunulo k poledni. Paní v budce vytáhla rendlík s obědem. Vyvěsila cedulku „PŘESTÁVKA“ a zavřela okénko. Nastal čas mezi hodným a zlým, čas Jihu, a Jižani se dočkali. Po ošlapaných, ve středověku tezaných schodech vyjeli na skalní plošiny jako kuny a už nebezpečně na Seveřany dotírali.

„Tak s tím jsem nepočítal. Zachraň se, kdo můžeš!“ zvolal zaskočený šerif. „Utíkejte!“

S pokřikem lodního kapitána zbavujícího se odpovědnosti za osud posádky v zádech utekli Seveřani z pevnosti Fort Drabes, a jednotka generála Trychtýře je ve volném lese začala pronásledovat. Seveřani se strategicky rozdělili a prchali každý na jinou stranu. Bíba s kronikou pod vojenskou košilí.

Borová šiška zasvištěla vzduchem, narazila na skálu a úlomky vletěly Bíbovi do tváře. Bíba se stáhl hlouběji pod převis a odfukoval jako přetopená lokomotiva.

„Vzdej se Bledá tváři!“ houkl shora nepříjemný hlas. „Mám tě na mušce svýho indiánskýho luku!“

Hlas patřil jižanskému válečníkovi s trefnou přezdívkou Špindíra Lucky. Bíba neměl střelivo, musel na hrudi chránit kroniku, tak po něm místo šišky hodil ošklivou nadávku, a vyrazil z úkrytu. Prokličkoval hlouček borovic a zapadl za balvan. Šišky hvízdaly ze všech stran, bojová motivace Jihu byla obrovská, nehledě na touhu po pomstě za nepříjemné ranní probuzení. Ale Bíba na poslední chvíli unikl obklíčení a s kronikou pod košilí prchal dál.

Na paloučku na Klamorně, ve kvetoucích šípkových keřích, stojí vyšisovaný stan v barvě písku. Mezi šňůrami před stanem se u ohnišťátka popelí černovláska v khaki košili.

Bíba se tam objevil ve chvíli, kdy byl na konci sil a vážně uvažoval, jestli se má nechat důstojně zajmout nebo potupně dopadnout.

Světlý stan ho praštil do očí jako pěst a Bíbovi se rozbřesklo. Skočil blíž,

přes rameno houkl na překvapenou černovlásku „Kdyby něco tak tu nejsem!“, zajel do stanu jako lasička a zatáhl zip. Právě včas. V růžových keřích dusaly kanady nepřátel.

Bíbu ve stanu obklopilo bílé šero, dusno a příjemná vůně laku na vlasy nebo žloutkového mýdla. Bíba nad tím nepřemýšlel. Neměl čas. Hleděl do tváře dívky s vlasy barvy medu, a na těch vlasech se vlní záplava lokniček. Dívka se před vetřelcem nahonem zamotala do nějakých hadříků a tváří se vyděšeně. Lepší chvíli a zároveň chvíli nevhodnou si na přepadení krásné dívky Bíba nemohl představit.

Venku kolem stanu se Jižani baví s černovláskou a dupou po šňůrách. Na útěk není pomyslení.

„Zůstaň tiše,“ šeptal Bíba. „Nesmíš mě prozradit.“

Lokničková dívka mlčela, ale o to usilovněji se snažila, aby z ní Bíba neviděl ani kousíček. Najednou špitla:

„Co by ti udělali?“

„To si nepřej vědět. Jižani jsou děsný vrazi,“ odpověděl Bíba a dostal nápad. Začal si rozepínat košili.

Lokničková holka vytřeštila oči, vypadala na hysterický záchvat, ale zbytečně. Bíba z pod košile vydoloval kroniku, zasunul ji pod spacáky rozhozené na podlážce stanu a řekl:

„Schovej mi to tu, jo? Já si pro ni zejtra v neděli přijdu.“

„Ale my právě balí...“

Venku kolem stanu je ticho, Jižani odklusali. Bíba se vykulil před stan, košili propocenou na ždímání, a uhání pryč.

Jižanská horda dopadla Klacka v lese pod Fort Drabes. Klacek udýchán chytal dech v předklonu.

„Jseš lapenej, vole,“ pravil generál Trychtýř. „Dáš si cigáro?“

„Neměl bys, generále, kapku rumu? Potřebuju dodat bojovej morál,“ chrop-těl Klacek. „Jsem z našeho šerifa dočista mrtvej. Jsem se těšil na klidnej čundr, a zase musím válčit.“

„Tak zařvi! Ať sme nenápadný.“

„Uááá! Uááá!“ neslo se v roklích.

„Já jsem uznalej,“ řekl generál Trychtýř, když si s Klackem připíjeli na věčné kamarádství. „Ale potřebujeme vědět, jakou má šerif na dnešek válečnou lest.“

„Přeci nezradím svoji osadu,“ namítnul Klacek.

„Kamaráde Klacku!“

„No tak dobře. Ale jen pod pohružkou násilím.“

„Představuj si, že jsem na tebe poštvál školní výlet.“

„Tak jo. Školní výlet například osmáků je hrozná představa. Takový utrpení by mi šerif uznal.“

K oběma hrdinům a jižanské bojové jednotce, posedávající a polehávající po lese, se připojil maršal Macek. Vůbec se netvářil přívětivě:

„Co je s naší kronikou?“

„Klacek se právě vyžvejkne,“ chlubil se Trychtýř.

„Když já nic nevím,“ říkal zrádce Severu. „Mně je jenom nápadný, že šerif má v batlu zašitý lepidlo Herkules. To nikdy nemíval.“

„Lepidlo Herkules,“ opakoval po něm maršal, „to je mi informace. To jsme chytili toho pravého.“

„Ale můžu jít s váma na Vyhlídku?“ ujišťoval se Klacek. „Když jsem ten zajatec...“

Protřelý šerif T.O. Severní západ snadno setřásl jižanské pronásledovatele. Od skalisek Fort Drabes to vzal pod Klamornu do třešňové aleje. Než si chamtiví Jižani nacpali kapsy třešněmi, byl v prachu. Právě pod Klamornou, v úzké soutěsce se srazil s Bíbou, pádícím dolů lesem po dobrodružství s lokničkovou dívkou.

Oba se zastavili a naslouchali.

„Uááá, uááá,“ nese se nad roklemi.

„Huááá, huááá,“ vrací ozvěna.

„Klacka dopadli a už ho mučej,“ odhadl šerif. „Ty bolestné výkřiky mi rvou srdce. Dobře že jdeš, Bíbo! Odvolávám dnešní boj. Musíme vyměnit Klacka za kroniku. A to co nejrychleji. Promiň, že to říkám, ale Klacek není pevný ve svých zásadách, jako třeba my dva. Není spolehnutí, že odolá nátlaku, který jistě přijde, a nezpije se s tou jižanskou smečkou na Vyhlídce do němoty.“

Bíba uhnul pohledem. Nechtěl, aby šerif poznal, že by taky rád úpěl pod jižanským útlakem. Raději podal hlášení ohledně úkrytu kroniky. Při tom ovšem vynechal barvu očí lokničkové dívky

„Tak říkáš, že kronika je schovaná u nějakých holek na Klamorně,“ dumal šerif. „Vyzvedneme ji a s bílou vlajkou kapitulace osvobodíme Klacka. No, a ještě do setmění stihnem dojít na camp a v pohodě si připravit večeři.“

Vyrazili roklí zase nahoru, odkud před chvílí přišel Bíba. Na Klamorně v růžových keřích stan nebyl. Bíba zmateně pobíhal, ale stanové plátno v barvě písku zmizelo.

„Mohl sis splést místo,“ radil šerif. „Co támhle ten pahorek u lesa? Tam taky kvetou šípky.“

„Určitě to bylo tady. A jsou pryč ty holky. I s jižanskou kronikou. Jak je to možný, že mi utekly?“

Šerif poklekl, zkoumal slehlou trávu jako indiánský zvěd.

„V trávě jsou díry po kolících. Podívej, co jsem našel!“

Šerif se vztyčil a třímal kousek udrolené stanové šňůrky.

„Bylo to tady.“

Bíba mlčel.

„Copak se tu asi stalo?“ pitvořil se šerif. „Tábornice se probudily, posnídaly, zabalily stan, přibalily náš úlovek a vydaly se na další cestu?“

„To jsem nemoh tušit, šerife!“

„Bíbo!!!“

Šerifův káravý pohled osadníkovi vysvětlil, co si o něm myslí. Schovat kroniku na bezpečném místě před Jižany! Kdo by tomu věřil? Potřeboval jsi výmluvu, abys mohl zapadnout do toho holčičího stanu ještě jednou!

Bíba svěsil hlavu a neměl odvalu se podívat do šerifových očí, pověstných rentgenovými schopnostmi. Vždyť jen před chvílí se Bíbovou myslí mihlo: *jedno studený by bodlo!*

„Co tohle, šerife: zaútočíme, vyrveme Klacka z moci Jihu, a celej vandr se budeme plácet mezi lidma na koupališti. A když se nás marshal nebo Trychtýř zeptá, kde je jejich kronika, tak řekneme, že jsme ji poslali poštou.“

„Za úvalu to stojí. To si schováme na jindy. Ted' musíme chytit autobus.“

Zbláznil se, pomyslel si Bíba. Není divu, takový horko...

Přes mokré rokle, krkolonná skaliska, ostružinový les a pantofličkovou louku, obrovským běžeckým tempem, ruce, nohy, nádech, výdech, doběhli šerif a Bíba na náves ke kapličce. Bylo to ve chvíli, kdy autobus nabíral rychlost a důstojně mizel v zatáčce za laťkovým plotem.

Zatímco se Bíba vydýchal, šerif už ostřížím zrakem hodnotil situaci. Před kapličkou na lavičce seděli domorodí stařešinové a vítali trampy slovy:

„Kultúristi přišli!“

„Dobré odpoledne,“ zdvořile řekl šerif. „Mohu mít dotaz, gentlemani? Odjely tím mizejícím autobusem dvě slečny s batohy?“

„Vy ste kadeti! Holky vám ufrnkly? Ty zrzavej, co se mračíš?“

„Ještě něco bych prosil. K autobusu přišly ty slečny od lesa nebo po cestě od Vyhlídky?“

Vrásčité ruce se pomalu zvedly, aby ukázaly.

„Od Vyhlídky. Po asfaltce.“

„To nám stačí. Děkuji mockrát. Na shledanou.“

„Nashle! Najděte si jiný holky. U Doubků mají fešnou céru!“

Od této chvíle měl šerif podivně dobrou náladu. Kráčeli s Bíbou po asfaltce mezi sady k Vyhlídce, a šerif Bíbu utěšoval.

„Všechno je v nejlepším pořádku, Bíbo. Můžeme být spokojeni. Vyzvedneme Klacka a půjdeme dolů, do naší severní rokle. Rád bych už něco pojed.“

Bíba šerifovu spokojenost nechápal. Každým krokem k Vyhlídce se blížili k nevyčísitelnému hněvu Jižanů. Jak asi šerif vysvětlí ztrátu kroniky a jak to Jižani přijmou? Šerif Bíbovy chmury nesdílel. Kráčel asfaltkou rázně, skoro po vojensku, a říkal:

„Věř mi, Bíbo. Kronika je v pořádku vrácena do Mackových pracek. Jestliže šly tvoje stanařky kolem Vyhlídky, známé vandrácské hospody, nechaly ji zcela jistě poctivě u výčepního, aby ji odevzdal majiteli. Věř mi, Bíbo. Kronika je zpátky doma, a ve stavu v jakém jsem ji připravil.“

Zbláznil se, pomyslel si Bíba podruhé. Měli jsme jít v tom vedru na koupaliště.

Prašná asfaltka vedla po hřbetu strmé kopcovité vyvýšeniny, a střecha restaurace Na Vyhlídce, postavené na jejím srázném okraji, se rychle blížila.

Seveřan Klacek vlál s púllitrem v ruce uprostřed výčepu, už jen sípal „*hop tam s jednou, hned mi nalej druhou*“, a kolem něj bouřila sobotní Vyhlídka jak se sluší a patří. Tváře hořely, kytary duněly, pивní pěna cákala na tácky, a T.O. Jižanská vlajka okupovala ten velký rohový stůl. Na čestném místě u zdi seděl Macek, šerif Jižanské vlajky a marshal Spojených osad, a před ním na stole ve společnosti popelníku ležela ošuntělá kniha ve vyrudlých deskách.

Seveřani prošli chalupářskou terasou a chodbičkou, a vstoupili do restaurace přivítání posměšným řevem. Bíba se nerozhlížel, vzal bezvládného Klacka pod paži, šerif zdrtil velký rohový stůl opovrřlivým pohledem, a šli zase pryč. Macek za nimi zavolal:

„Jak vidíš, šerife, je sobota večer a Jižani lágrují Na Vyhlídce! Vnutil jsi nám bitvu, my ji vyhráli, ty jeden zatracenej abstinence!“

Řev Jižanů jako odpověď na prohlášení marshala byl ohlušující.

„Ani bych neřekl. Vyhráli jste bitvu, ale prohráli válku,“ procedil šerif T.O. Severní západ do rozverného řevu a důstojně a s nepochopitelně dobrou náladou opustil bojiště.

Dobrá nálada šerifa neopustila, ani když dorazili do chladné temnoty svého campu a uložili Klacka do spacáku. Šerif dokonce otcovsky držel Klacka za ruku, když se mu konečně udělalo špatně. Poradil mu „nemáš to pít, když nic nevydržíš“ a konejšil ho broukáním písne „Severní vítr je krutý, je krutý, je krutý...“

Bíbu drásalo pomyšlení na smůlu, která ho dnes potkala. Ztratil svěřenou kroniku, přišel o lokničkovou dívku - ještě že se pod ním ráno nepřetrhla prádelní šňůra! Bíba na šerifa rovnou uhodil.

„Co to všechno znamená, šerife? Jak jsi říkal Mackovi, že jsme prohráli bitvu, ale vyhráli válku, nebo naopak nebo tak nějak.“

„Dočkej času, Bíbo. Možná, že až vyjde nedělní slunce, budeme rychle utíkat. Rád bych se po dnešním boji prospal, ale to by Macek musel otevřít kroniku až doma.“

Vidina neodvratného jižanského útoku válečníka Bíbu uklidnila. Věci byly

zase tak, jak mají být. Bíba šel k ohníčku dát vodu na kafe, aby úpějíciho a alkoholem ztýraného Klacka potěšil, a prohodil:

„Víš, šerife, jak jsme byli na tý zastávce autobusu. Co myslíš, kde by mohli bydlet ti Doubkovi, co mají *fešnou céru*? Že bych to tam omrknul.“

„Seš nákej zamklej,“ halekal do hospodské vřavy Trychtýř.

Marshal Macek mhouřil oči v dýmu cigarety a odklepl popel do popelníku.

„Nejde mi z hlavy jedna věc.“

„A to která?“

„Lepidlo Herkules.“

„Cože?“

„Lepidlo Herkules zašitý v batlu severanskýho šerifa. Toho nikdy nepodceňuj. Nikdy se mu nesměj. Je nebezpečnej.“

„Ty myslíš, marshale...“

„Vzpomeň si na jeho slib - jestli půjdeme večer do hospody, tak připraví naši kroniku o čest.“

„To je strašná pitomost, marshale!“

„Není, Trychtýři. Mám strach kroniku otevřít.“

Generál neztrácel naději.

„Nespustili jsme ty severanský tajtrlíky z vočí, marshale. Pronásledovali jsme je tak těsně, že šerif neměl čas do kroniky něco načmárat. Potom Bíba kroniku zašantročil, ale našťěstí ji nálezkyně odevzdaly v hospodě.“

Marshal zavrtěl hlavou.

„Šerif to mohl udělat nepozorovaně a rychle. Mohl to udělat v noci, když jsme spali, a ráno schválně zapojit Bíbu s Klackem do akce a předstírat, že právě oni kroniku unesli. Mohl to udělat ve vlaku na WC, všichni přece jezdíme v posledním vagoně, a kdo by si všimal, kde se motá. Připravil to dopředu, protože věděl, že naši bandu jen tak něco neodradí, že v sobotu potáhnem na Vyhlídku děj se co děj.“

Macek odfoukl kouř, přimhouřil oči a rukou, ve které nadržel cigaretu, kroniku otevřel. Pomalu a váhavě. Nic děsivého z ní nevyskočilo, ale za popsányými stránkami se na stránce zažloutlé jako ostatní skví pečlivě barevnými tušemi vyrýsovaná malůvka domovenky T.O. Severní západ. Pod ní tato slova:

*Tramp vždycky splní co slíbil.
Na památku věnuje
Sandy, šerif T.O. Severní západ
P.S.: Jižani jsou nesnesitelní
alkoholici, do přírody nepatřící.*

„Nikdy nepodceňuj severňanskýho šerifa,“ opakoval marshal.

Trychtýř se chytil za hlavu.

„Marshale, za tejděn je výroční potlach Spojených osad! Máme tradici posílat při ohni kroniku kolem kruhu a podepisovat! Každý si to nalistuje a bude se nám smát! To je zase jednou vostuda, ty vole. Nemůžeme to vyrvat?“

Marshal prozkoumal vazbu.

„Nemůžeme. Šerif si připravil stejný papír, bůhví, kde ho vzal, a dokonale neznatelně, jak koukám, vyřízl stránku a svůj papír vlepil z druhé strany historických stanov původní osady Jižani. Musel mít na to žiletku nebo co. Ty by sis dovolil kvůli domovence Severu udělat takovou hroznou svatokrádež – vytrhnout staré stanovy a znovu je na jiném místě vlepit? Aníž bys kroniku zapatlal lepidlem?“

Trychtýř zavrtěl hlavou.

Macek zamáčkl nedopalek do popelníku.

„To je na trampingu to nejlepší. Že trampové držeš slovo.“

„Za tu zneuctěnou kroniku Severňany zítra pořádně proženem,“ slíbil Trychtýř. „My taky umíme držet slovo!“

Bouřící a daleko do temného kraje zářící restaurace Na Vyhlídce začala vyzpěvovat „*Můj domov ten je na Jihu a ty to holka víš*“.

Hluboko v lese T.O. Severní západ už dávno spala. A těšila se na ráno.

Velká bílá hora

Klacek vystupoval z motoráku a někdo mu podrazil nohu. Ladný seskok do škváry nástupiště se změnil ve směšný pád s usárnou na zádech a se žracákem po boku. Na přeplněné plošině motoráku těžko hledal viníka, možná, že to ani nebylo schválně. Byli tam sice nějakí vandráci s domovenkami Jižanské vlajky, ale ti se dívali jinam. Klackův potupný pád byl přibrzděn krosnou výrostka, který se kradl pod okny vlaku. Klacek srazil výrostka k zemi, a tak se seznámil s Lotoskou. Seznamování pokračovalo následovně: když vlak odjel, zůstala na zastávce jen sestava T.O. Severní západ se Špuldou v závěsu. S tím Špuldou, se kterým nikdo nechtěl jezdit na vandr.

Šerif řešil otázku, kdo se opovážil potupit osadu podražením nohy jejího osadníka, Špulda ho poslouchal s otevřenou pusou, a zbytek osady si myslel svoje.

Zůstal tam ještě ten výrostek. Bezradně přecházel v plandavé větrovce kolem krosny u kolejí a pokukoval po trampech. Najednou se rozhodl, přistoupil blíž a promluvil. Jeho hlas zazněl jako skřípavý píst, slova se spojila v nesrozumitelné skřeky.

„Co to říká?“ nerozuměl šerif.

Klacek měl lepší uši:

„Ptá se, jestli jsme ve vlaku nepotkali nějaký horolezce.“

„Nikoho takového jsme neviděli.“

Lotoska se tvářil bezradně. Řekl: „ahasíp, jo tak, síp“ a úpěnlivě se na ně podíval. Tak ho vzali na vandr, ke Špuldově velké radosti. Lotoska se nebránil, když se k němu to stvoření připojilo a cestou ho bavilo špuldovskými hovory.

Ráno bylo chladné a průzračné, jaké bývá v září. Šerif se probudil, z dekáče zašitém do cely vyhrabal rozcuchanou hlavu a vdechoval vlahý vzduch, vonící lesem a podzimem. Vedle něho spal Bíba. V trávě se povaluje krabička cigaret, která spadla v noci Bíbovi na zem, a bez baterky ji nenašel.

Vymýtil jsem z osady démona alkoholu, zauvažoval šerif, co kdybych se obul do démona nikotinu? Šerif rozvázal ledviňák a posadil se. Spali na rozleh-

lém předskalí, nahoře hučí vítr v borovicích, a mezi kmeny je vidět daleko do krajiny.

„Na podzim je báječná viditelnost,“ pochvaluje si šerif. „Kdyby nebyl zamlžený obzor, viděl bych až do Středohoří.“

Sousední spacák se pohnul, a otvorem vyhlédla zrzavá kštice. Šerif neznatelně popotáhl celtu, a její cíp se položil na Bíbovu krabičku. Igelit zašustil a objevil se Bíba. Sedl si, přešel camp truchlivým pohledem, který vyjadřoval „*tak už jsem zase na vandru, co mám dělat?*“, nebo pátral po v noci nenalezených cigaretách. Bíba se dotkl dlaní jedné náprsní kapsy batlu, potom i druhé, zatvářil se zklamaně a rozhlížel se po trávě. Šerif střehl Bíbův probouzecí rituál se stoupajícím zájmem, dokud to Bíba nevzdal. Ranní cigareta se nekonala. Jedna nula pro šerifa.

„Pěkný ráno,“ prohodil šerif, „něco hledáš?“

Bíba se otočil dozadu, kde pod vysokou skalní stěnou spí Klacek, zahrabošený v haldě šustivého igelitu. Zeptal se:

„Kde je Špulda? Kde je to vyžle z nádraží?“

Špulda a Lotoska nebyli v dohledu.

„Že by Špulda přesedlal na jinou kuchyň?“ pokračoval Bíba. „No sláva. Aspoň nebude plenit naše žracáky. Budeme mít co jíst.“

Šerif se chystal pokárat ho za nekamarádkou řeč, když se mu slova zauzlovala. Na předskalí právě vystupovali Jižani, marshal Macek se dvěma pořízky z oddílu generála Trychtýře. Mackova bledá, dlouhá tvář rudla námahou a rozčilením, a obě jeho hvězdy, ta marshalská za Spojené osady i ta šerifská za T.O. Jižanská vlajka, se zlověstně leskly. Šerif nenápadně spustil s ramen spacák, aby jeho hvězda zazářila Mackovi vstříc. Její svit byl sice hrdý, ale významově nesrovnatelný. Macek se postavil nad šerifa a řekl:

„Hledám svoji mladší sestru. Kde je? Viděli ji s váma včera u vlaku. Musím s ní mluvit. Je to důležitý.“

„Hledáš na špatném místě! Na našem campu bych nestrpěl cokoli příbuzného s osadou, která chodí na vandru popíjet do restaurace Na Vyhlídce.“

Samotného šerifa překvapilo, jak tnul Jižana do živého. Kolem Mackových očí se rozeběhly tenounké vrásky.

„Ségra není u nás v osadě,“ zavrčel Macek, „nejezdí na vandr.“

„Tak za náma nechod'te,“ shrnul rozhovor Bíba a trochu vychloubačně dodal: „Já žádnou holku ve spacáku nemám. Mimořádně ne.“

„Nehrajte si s náma,“ ozval se pořizek z Mackova doprovodu. „Nehrajte si s náma, nebo uvidíte!“

Macek se po něm ohlédl, potom se záhadným úšklebkem prohodil „když není, tak není“, a trojice Jižanů se sbírala k odchodu.

Když odešli, šerif řekl:

„Měli jsme vstávat dřív. Takhle ve spacáku mi bylo trapně. Kdyby měl Macek bojovou náladu, tak se neubráníme.“

Bíba vylezl ze spacákového tepla, šlapal po celtě a hledal, co by si obul. Takový záchvat života šerifa utvrdil v tom, že má ve žracáku ještě jedny cigarety. Ale neměl. Bíba jen pookřál z Mackovy návštěvy, slibující válečné dobrodružství.

„Konečně se něco děje! Macek nám nedá pokoj, a jak se znám, my jemu taky ne. Škoda, že to všechno Klacek prospal.“

Hromada zmuchlaného igelitu za ohništěm se rozhýbala a vykoukla z ní Klackova tvář.

„Já jsem nespál. Ale neměl jsem správně drsnej výraz, tak jsem se jižanskejm ani neukazoval.“

Klacek se odmlčel a dodal:

„To děláte vy, to cvakání?“

„My ničím necvakali.“

„Tak poslouvejte!“

Shora, ze spleti borových větví, posílala pískovcová stěna dolů do campu tenoučké cinkavé signály. Cink, cink! Cink, cink!

„Co je to?“ podivil se šerif.

„Před chvílí viselo na stěně modrý lano,“ pokračoval Klacek. „Ale uteklo nahoru. Co myslíte, že by se stalo, kdybych za něj zatáh?“

„Počkej,“ zarazil ho šerif, „poslouvej!“

Cink, cink, zpívala stěna. Cink, cink. Cvak!

„My jsme něco zaspali,“ litoval Klacek.

Zato Bíba zajásal. Šerif se tak úporně ve spacáku obracel ke skále, že posunul cípem celtý a odkryl Bíbovy cigarety.

„Tohle ráno je plný překvapení,“ radoval se Bíba.

Šerif zklamaně protáhl obličej.

Když oheň rozbublával vodu v ešusu a jídlo bylo na spadnutí, od skal přicházeli závějemí suchého kapradí Špulda s Lotoskou. Špulda kráčí napřed

a nemůže se dočkat, až ho šerif uvidí. Jen se podívejte na věčně odstrkovaného Špuldu! Vypíná se na špičkách, aby všichni viděli, jak je vystrojen. Hrudníček obepíná horolezecký úvazek, u kolen se mu vlní smyčky a cinkají karabiny. Přes rameno nese Špulda stočené modré lano, a oči mu pod brejličkami svítí jako démanty. Lotoska ve své větrovce jde pomalu za Špuldou, a nevypadá dobře. Spíš unaveně a pobledle. Ten podlouhlý bledý obličejík šerifovi připadl známý.

„Kde jste byli?“ ptá se šerif.

Špulda zarazil vítězný pochod, rozhlédl se po osadnících, aby vychutnal co s nimi odpověď udělá, a ledabyly, jakoby to slovo říkal každou chvíli, pravil:

„Nahoře!“

„Tak já se zeptám jinak,“ řekl šerif, chytil Špuldu pod krkem a odtáhl ho stranou. Okamžitě byli u nich i Bíba s Klackem.

„Proč jsi nás neupozornil, že Lotoska je holka?“

„Copak jste to nevěděli?“

„Podle ČEHO jsme to měli poznat? Co je na ní holčičího? Pohybuje se jak přihrblej hlodavec, vlasy má vokousaný, a nosí plandavou bundu!“

„Já jsem to poznal podle hlasu,“ přiznal Špulda.

„Podle hlasu! To že meluzína je rodu ženského?“

„Pusťte mě! Nebo začnu rvát!“

Šerif Špuldu pustil.

„Já jí řeknu, že ji hledá Macek,“ navrhl Bíba. „Snad se sebere a půjde pryč. A my budeme krytý!“

Špulda si mnul ramínka po šerifském stisku. Klacek ho odchytil.

„Špuldo, ty jsi opravdu vylez až na vrchol té skály?“

„No jo,“ odpověděl Špulda, a jelikož byl šerif vzdálen, vypnul hrudníček.

„Hm. Jak ses dostal dolů?“

„Po laně. Slanil jsem.“

Klacek zvedl oči nahoru.

„To je vejška, to je vejška...“

„Tak to zkus taky!“

Lotoska rozvázala šňůrky u krosny a vybalila lano.

„Co je tohle?“ zeptal se šerif.

„To je sedací úvaz,“ odsípala Lotoska.

„Na co jsou ty poutka?“

„Na to se pověsí smyce a karáble. Chceš to zkusit?“

Šerifa polilo horko.

Stáli v jednom údolíčku pod rozložitou věží, bohatou na voštinová pole a spleť sítě spár. Nesahala k oblakům, ale pohled na ní stačil, aby šerif dostal závrať. Což ovšem tutlal.

„A co Macek?“ řekl Bíba.

Lotoska rozkládala karabiny po jehličí.

„Už jsem vám řekla, že mě bratr nezajímá.“

Bíba se podíval na šerifa a pokrčil rameny.

„Tak jdem, Špuldo“ řekla Lotoska.

Šerif a Bíba seděli na pařezu a jako supové upřeně hleděli vzhůru do stěny.

„Proč se vlastně Macek nedal ke špagátům?“ otázal se šerif.

„U trampů je to lepší,“ odpověděl Bíba, „já jsem zkoušel lízt, ale přestalo mě to bavit.“

„Mně to taky nebaví,“ zalhal šerif.

Bíba otevřel krabičku cigaret.

Lotoska, Špulda a Klacek už byli nad vršky stromů. Lotoska se na stěně pohybovala jistě a obratně, chvílemi se odtahovala a dívala do stěny. Dostala se ke kruhu, cvakla karabina, a Lotoska se ohlédla dolů.

„Dober!“ ječel Špulda, šťastný, že se šerif s Bíbou dívají. Možná, si říkají: tohle je ten Špulda, co na něj pořád řvem? Ten statečný špagát Špulda, co se dostal deset metrů nad zem?

Lotoska nevolala, jen na Špuldu kývla. Špulda se ze svého štandu pustil za ní. Jeho způsob lezení byl dočista osobitý - plazil se po stěně jako brouk, vstřebával se do pískovce, ani klíště by se neumělo tak držet. Plazil se stylem: dělej si, skálo, co chceš, stejně mě neshodíš. O to horší to bylo s Klackem. Šerif s Bíbou tajili dech, kdykoli rozechvělý Klacek šátral po chyttech. Vždycky se při tom podívali, co tomu říká Lotoska. Ale tvářila se normálně. Zato Klacek lezl zoufale. Na chyty se vrhal s gesty trosečníka, těžiště daleko od stěny, neustále byl na pokraji pádu.

„Já se na to nemůžu dívat,“ řekl Bíba.

Vytáhl další cigaretu a krabičku položil vedle sebe na pařez. Šerif se jen po-
hnul, a už tam nebyla.

„Co by asi udělala Lotoska, kdyby Klacek spadl?“

„Mně by spíš, šerife, zajímalo, co by udělal Špulda kdyby spadla Lotoska.“

„Kolik jí může bejt?“ rozjímal šerif. „Patnáct? Šestnáct?“

Bíba se rozhlížel kolem sebe a dlaní poplácal obě náprsní kapsy. Cigarety zmizely. To bylo znepokojující, ale Bíbu trápilo něco jiného.

„Ta holka je divná. Viděls šerife, jak se jí lesknou oči? Třeba se dopuje práškama, a není odpovědná za svý jednání. Jestli ji budem krejt, tak nás Macek zlynčuje.“

„Jižani nejsou schopni pátrací dedukce,“ odvětil šerif. „Macek nic neví. Jinak bychom byli ztraceni.“

„Jako moje cigára,“ zabručel Bíba. „Aspoň že mi zůstaly sirky.“

Ve stěně už bylo ticho, trojice zmizela za vrcholem.

Bíba se pohodlně natáhl do jehličí, usárnu pod hlavou.

„Tohle se mi na vandru líbí, jak nad stromy vidím mraky, ležím a ležím, a kolem hučí vítr a na mě nemůže, protože jsem v závětří.“

„Ty jsi poeta, Bíbo,“ usmál se šerif.

„Jsem skoro štěstěnej. Ale k dokonalému štěstí mi chyběj ty cigára, co máš, šerife, v rukávě!“

Šerif neodpověděl. Oba vstali.

Lesem přichází skupinka lidí. Lotoska jde první, nedívá se nalevo napravo a v náručí nese lano. Špulda běží za ní a snaží se ji chytit za ruku, v čemž mu zuřivě brání marshal Macek. Kolem nich dusá hlouček Jižanů, a někde vzadu se plíží Klacek. Obličej má jako přejetý šmirglem a na obou dlaních náplasti.

Jižani byli jak bouřné povětrí. Marshal Macek jako hrom a blesky. Na šerifa T.O. Severní západ se bez okolků obořil:

„Využili jste k naší válce bláznivý nemocný dítě. To si vodnesete!“

Šerif T.O. Severní západ se zarazil. Ale bránil se:

„To jsme přece nevěděli!“

„Nedělej ze sebe troubu, Sandy! Každěj pozná, že ta holka má angínu jako trám. Vždyť nemůže mluvit! Utekla doma z postele, jen se podívej jak vypadá. Horečku má nejmíň osmatřicet. A vy ji pošlete lézt!“

Šerif s Bíbou honem nevěděli, co říct.

„Zabal se, jedeme domů,“ poručil Macek Lotosce.

Lotoska beze slova stočila lano do krosny. Jeden z Jižanů si ji hodil na záda.

„Jde se!“ nařídil Macek. „A vy Severáni - za tejděn vás čekáme u vlaku! Vyřídíme si to.“

Šerif hrdě vzdoroval výtkám. Když se Macek otočil k odchodu, řekl jasným a pevným hlasem do jeho zad:

„Ty jsi nikdy neutekl z postele na vandr, marshale? Ty jsi nikdy nebyl na potlachu Spojených osad se zápalom plic? Tebe nikdy nevezla sanitka přes paseku, a my jsme ji netahali lesem, když zapadla do mokřiny?“

Marshal Macek se nerudně otočil. Směrem k Severánům prohodil „to je něco jinýho“. Ale mnohem smířlivěji vzal sestru kolem ramen a odváděl si ji pryč.

Špulda běžel podle cesty a vrískal na Lotosku:

„Slíbilas mi, že mě vezmeš na velkou bílou horu! Lotosko! Slíbilas mi to! Já se bez tebe na velkou horu nedostanu!“

Lotoska se po něm smutně ohlédla, ale jeden z Jižanů mu poradil.

„Dej se ke špagátům, Špuldo!“

„Stejně nám to Macek neodpustí,“ řekl šerif. „Pojď sem Špuldo, já se něco zeptám.“

Špulda se tvářil zarputile.

„Špuldo, ty jsi věděl, že je Lotoska nemocná?“

Špulda přikývl.

„Proč jsi nic neřekl? Vždyť jsi lezl s Lotoskou na skály!“

Špulda se mračil.

„No právě. Kdybych vám to řekl, tak byste mi to nedovolili.“

„Uvědomuješ si, co se mohlo stát? Co kdyby ta holka ve stěně omdlela?“

„Nic by se nestalo. Hlídal jsem hodiny, kdy si měla brát penicilín.“

Osadníci chvíli zírali na Špuldu jako na zjevení, a šerif pak řekl:

„Tak vyrazíme, ne? Ať do večera něco ujdeme.“

Bíba se chopil usárny a obrátil se na Klacka:

„Ty seš, kamaráde, jak vošmirglovanej. Z tý skály sjel po dršce?“

„Ne,“ začervenal se Klacek. „jen jsem se tak polekal vzteklýho marshala, že sem zakop vo kořeny. Víte, že Špindíra Lucky umí bezvadně lepit náplasti? Prej se to naučil na vojně.“

Osada byla připravena k odchodu.

„Kam půjdeme šerife?“ zeptal se Bíba. „Co kdybychom vyhledali špagátnic-kou knajpu a Špuldu jim prodali jako lezce do první linie!“

„Žádný hospody. Co tě to popadlo, Bíbo? My jdeme na sever!“ odpověděl šerif. Vzal na záda usárnu, na rameno žracák, do čela klobouk a přívětivě řekl: „Poslouchej, Bíbo, co kdyby ses odnaučil kouřit?“

Dáreček

Opilec ve vlaku, bujaře obtěžující sousedy, daroval Bíbovi umolousanou cigaretu, a ten ji v kapse tramské košile nesl na vandr. Bylo to v den, kdy si šerif zamanul uspořádat další akci k očistě osady. Kdysi vyhlásil věčnou osadní prohibici - od té doby se Klacek a Bíba snažili uniknout šerifovu slídivému pohledu a loknout si v ústraní rumu nebo tajně vypít pivko v nádražní restauraci, což vyžadovalo krycí schopnosti indiánských zvěďů. V den, kdy neznámý opilec Bíbu štědře obdaroval, zvedl se šerif od večerního ohně na tom skalnatém campu nad železniční tratí, ostře odsoudil kouření a s bojovným leskem plamenů v očích vyzval Bíbu, aby neškodil sobě a jiným, zahodil ten čadící nesmysl a stal se nekuřákem. Bíba, unavený dlouhým pracovním týdnem a předloženým seznamem životně důležitých orgánů, soustavně oždíbovaných neřádem nikotinem, podlehl nátlaku a složil strašlivý osadní slib, že si na vandru už nikdy nezapálí. Prozíravý šerif mu zabavil cestovní zásobu cigaret, a Bíba, zvyklý vytáhnout dvacítku denně, si tragicky uvědomil, že k jakékoli trafice včetně té, co potkával při cestě na pondělní šichtu, je příšerně daleko. A zatvrdil se, že jestli šerif zaměří očistnou energii na to poslední, co Bíbovi z vandrovaní zbylo, totiž náklonnost krásných kamarádek, namouduši z osady vystoupí. Ohníček dohořel, šli spát. Šerif vítězně, Bíba s hladovými plícemi, Klacek soucitně a s myšlenkou, jak si chudák Bíba poradí s osadním slibem? Bíba jako obvykle hodil spacák na celtu vedle šerifa, Klacek si ustlal ve skalní díře za ohništěm.

Hvězdy pomrkávaly, pod nimi se kadeřily černé hlavy borovic, kamarádi spali a Bíba, donucený zalehnout bez šluka na dobrou noc, vzpomněl na opilcův

dárek. A podlehl šíravé touze. Ležel naznak ve spacáku, s otevřenýma očima, v prstech ušmudlanou cigaretu, a přemýšlel jak škrtnout zápalkou a neproбудit šerifa. Šerif je proslulý lehkým spánkem, neujde mu sebemenší šramot, šustnutí igelitu nebo pád šišky. Jednou Bíba potají popíjel slivovici z lahvičky Alpa, a žbluňkání vyburcovalo šerifa k rozespalému křiku, že prší. Šerifa neprobudí pouze hukot vlaku, projíždějícího dole pod campem. To je zvuk, který ho uklidňuje. Šerif má vlaky rád. Zato škrtnutí zápalkou nepatří po uhašení ohně k noci na vandru, ale k odporným kuřákům.

Hukot vlaku! Bíba se za ten nápad pochválil. Škrtně, až pojede noční motorák, a potupení osadního slibu zanikne v rachotu kol. Dlouho jsem to s tím nekouřením nevydržel, pomyslel si lítostivě Bíba, potichu vysvobodil zápalku ze škatulky a čekal. Zmáhala ho dřímota, když ve skalách zaduněla ozvěna. Bíba zbystřel. Chladně počkal, až motorák burácel pod campem, a škrtnul. Ozvalo se tiché prasknutí, a zlomená hlavička odlétla do spacáku. Bíba zaťal zuby. V duchu provedl přehlídku oblíbených nadávek, rozloučil se s odjíždějícím motorákem a vydoloval další zápalku.

V noci jezdívají vlaky řídce. Bíba zápasil s usínáním, ale vydržel. V polobdění zaslechl blížící se nákladní vagony. Za tlukotu těžkých kol si konečně zapálil a vyfoukl kouř. Slastná chvíle! Druhou takovou už neměl. Cigareta vyklouzla ze ztuhlých prstů a skutálela se do hlubin spacáku. Uhasla v záhybech dekáče, ale předtím stačila naplnit úzký prostor dusivým dýmem. Bíba cigaretu zuřivě hledal mezi drobnostmi, které si brává na noc dovnitř. Drobnostmi, jako je občanka, nůž, peněženka, kapesník, camrátko a špinavé ponožky od minula. Cigaretu našel a rval se na vzduch. Šustění igelitu na spacáku šerifa probralo, a jak v polospánku vdechl trochu kouře, zabrumlal „příkládejte víc, nebo vám to uhasne...“ a spal dál.

Bíba se nehýbal. Srdce mu tlouklo jako koleje pod těžkým vlakem. Dobře věděl, jak si šerif na osadních slibech zakládá. Jestli mě nachytá, tak to schytám - šerif si naleští hvězdu a bude držet vyčítavou řeč tak dlouho, až mi to kouření znechutí doopravdy!

Ve skalách krouží netopýři, a zvedá se vítr. Pro jednoho vajgla šaškuju celou noc, myslí si Bíba. Měli by mě z osady vyhodit. Ale připravuje cigaretu a zápalku, a čeká na další vlak. Po třetí hodině se noc začala rozpadat do světlých stínů, a vlaky nejezdily. Bíba usínal, probíral se, podřimoval. Před pátou projížděl ranní motorák, a Bíba cigaretu spokojeně dokouřil. Nedopalek schoval do

špinavé ponožky, a zmožen únavou a s myšlenkou „mám tohle zapotřebí?“ usnul.

Ranní slunce zbarvilo skály i borovice do zlatova, vítr rozfoukával oheň, a Klacek vařil snídani. Šerif posedával u ohně a díval se, jak Klacek přikládá pod ešus. Po chvíli ukázal na Bíbův nehybný spacák.

„Spí dlouho.“

„Spí,“ potvrdil Klacek. „Jindy se probouzel za svítání, aby první cigáro vykouřil co nejdřív. Říkal tomu *Pozdrav slunci*, a potom už zdravil kdekoho.“

„Kouření je neřád,“ rozhorlil se šerif. „Včera přestal kouřit a dneska už žije zdravě. I to spaní má delší. Napíšu o něm do Mladého světa, ať si ostatní vezmou příklad.“

Šerif zacloumal igelitem nad Bíbou a zvolal:

„Vstávej, nekuřáku, budeš slavnej!“

Rozespalý Bíba se vydral ze spacáku, přitáhl si šerifa za loket a zamumlal:

„Pocem, kořalo, nemáš tam ještě jednu?“

Svobodný díky Severu

T.O. Jižanská vlajka slavila výročí založení osady přehlídkovým pochodem z osadního campu do restaurace Na Vyhlídce, kde se mělo v oslavování pokračovat do vyčerpání oslavovacích sil. V čele pochodující jižanské armády jel marshal Macek na koni, přivlečeném do skal odněkud ze vsi, jel hrdě vzpřímen a s široce rozvinutou vlajkou Jihu. Mackova bledá tvář během jízdy bledla ještě víc, a ruka svírající žerd' se lehce zachvívala, ale snad to bylo studeným větrem a ne hrozným tajemstvím, že sedí na koni poprvé.

Poblíž campu T.O. Severní západ (to je v té soutěsce, kde nejvíc profukuje vítr od severu) marshal Macek pevněji sevřel zástavu a vedl své jednotky vpřed, přímo přes plácek, kde tři ctitelé severního větru chystali severanské jídlo, špagety a konzervu vepřového s prošlou zárukou. Jižanské formace se převalily

přes camp Severu s dusotem a řevem „*náš domov ten je na Jihu a ty to holka víš*“, provázeny jásajícími hordami sprátelených trampů, těšících se na další oslavy v restauraci Na Vyhlídce.

Když armáda Jihu oddusala z campu, a doprovodný řev ztichl v koutech soutěsky, šerif T.O. Severní západ stál, hleděl za mizející vlajkou, a se lžíce, kterou předtím míchal v kotlíku, stékaly do mechu kapky sádla.

„Mají koně,“ pronesl šerif, „mají koně, a tak si pochodujou.“

Odložil lžíci a nejedl. Místo toho nasadil výraz statečně trpícího westmana. Osadníci Klacek a Bíba tiše pojídali prošlozárkový oběd a vyhýbali se pohledu na šerifa, aby je nepřešla chuť. Zatrpklostatečný výraz dobře znali. Aby mu unikli, trpělivě snášeli nelítostnou osadní prohibici. Utrpení prohibice jim občas ulehčovali soucitní kamarádi, tajně přinášející do nevábných hospodských chodbiček alkohol z výčepu, takovou rychlovku schovanou přes šerifovými slídivými očima. Bíba někdy kouřil jednu společnou s generálem Trychtýřem přes okno na Vyhlídce, a když byl jednou přistižen, zahnal nastupující zatrpklostatečný výraz pohotovou výmluvou, že si jen připomíná jak vypadá osadní nepřítel, aby mu mohl lépe vzdorovat.

Tentokrát šerif obohatil zatrpklý výraz o zaryté mlčení, kombinované chvěním ušních boltců, a tak to vydržel až do půlnoci, kdy šli spát za zvuků vzdálené mohutné oslavy. Ještě než usnul, nakázal ze spacáku osadníkům:

„Musíme mít něco, co jejich slávu překoná. Třeba dva koně. Nespěte a přemýšlejte, Seveřani!“

Seveřani usnuli. Ale Klacek, na něhož zapůsobila novinka s hýbacíma ušima, poslechl šerifovu výzvu a jednoho pátečního večera přivedl na camp opravdového černocho. Šerif se vyděsil, když na něj ze tmy zasvítily zuby, a kolem ohniště brouzdalo bílé tričko bez příslušného těla.

„On potmě není vidět,“ zasáhl Klacek. „Má hrozný španělský jméno, tak mu na dílně dali přezdívku Hrdlo Flašky Vražený Hluboko Do Krku. Vedle v montáži mu říkají Rytíř Žumbera. Česky umí říkat jen *maňána* a *šroubovák*.“

„Maňaná!“ zajásal černoch a vrhl se na Klackův žracák. „Maš šroubovak?“ zeptal se šerifa. Náradí nepotřeboval k práci, ale na lahve, kterými byl žracák přecpán až se přezky ohýbaly.

„Musel jsem to vzít s sebou, bez rumu by Hrdlo Flašky nepřežil. Asi mu připomíná rodný ostrov,“ omlouval černochovo chování Klacek, „taky bude hodně kouřit. Považ, šerife,“ pokračoval, když se šerif chytil za hlavu a zvolal:

přivedl mi na camp alkoholika, kuřáka, a ještě k tomu Kubánce! „považ, šerife, sehnat koně je snadné, ale osvobozenýho otroka, opravdickýho černýho otroka máme jen my!“

Šerif se zarazil, zaváhal, najednou se rozzářil a obřadně po tramsku osadního otroka přivítal. Bíba se chopil Klackova žracáku a požádal šerifa, aby pro dnešní noc zrušil prohibici, nebo to nevydrží a jednoduše se na ni vykašle.

Nastala zvláštní svítivá noc - na proužku oblohy nad soutěskou zářily hvězdy (Bíba je kdysi v návalu sentimentu pojmenoval Souhvězdí Cigarety), uzavřené skalní stěny osvětloval nezvykle vysoký a plápolavý oheň, při každém závanu větru vystupovaly ze tmy odlesky dubového listí z blízkých stromů, s nimi koketovaly oblejší světýlka lahví, putujících z ruky do ruky (kromě šerifa ovšem). Jako světlušky žhavě blikaly Startky, a do toho všeho svítil šerifův obličej, rozpálený nadějí na slavné vítězství. Chvillemi světlo mizelo, to když se šerif ovíval snítkou, aby odehnal pach rumu a cigaretový dým.

Brzy se vysvětlila záhada, proč si osadní černochoch nepřinesl teplejší oblečení a spacák - spacák nepotřeboval, protože nešel spát, a teplé oblečení mu nahradilo rumové vytápění tak vydatné, že se za svítání navzdory přírodním podmínkám na severanském campu začal potit.

Šerif rozhodl, že osadní černochoch nebude jen otrokem osvobozeným z útluhu jižanských plantážníků, ale hlavně otrokem vyrvaným z okovů alkoholu.

Byl sestaven válečný plán: osadníci půjdou do restaurace Na Vyhlídce, usadí se jakoby nic, a pak vstoupí Hrdlo Flašky. Zvolá „Oh, ovocenka být dobrý!“ a před zraky pokořených Jižanů vypije sklenici limonády. Vítězství Severu bude dokonáno. Osadníci pomocí slov *šroubovák* a *maňána* vysvětlili svému černochovi co je to ovocenka a jak se to používá, a Bíba mu fixem napsal na tričko I THANK NORTH FOR FREEDOM, aby nikdo nebyl na pochybách.

V určený čas T.O. Severní západ slavnostně usedla ke stolu v restauraci Na Vyhlídce. Přeplněná místnost vřela po tramsku, Jižani okupovali velký rohový stůl. Jak bylo domluveno, po chvíli se ve dveřích objevil černochoch a odhodlaně vstoupil dovnitř.

Všechno ztichlo a zíralo na jeho karibský vzhled. Hrdlo Flašky poměřil chudičké sklenice s ovocnou šťávou na stole Severanů, kteří mu dávali tajná znamení a šerif polohlasem napovídal: Ovocenka! Ovocenka být dobrý!, a vza-du stoly Jižanů, obložené püllitry a popelníky, a zdobené loužičkami pivní pěny, účtenkami a barevnými tácky. Hrdlo Flašky zrádně minul stůl Severanů a kráčel

dál restaurační místností až přišel k marshalovi Mackovi, poplácal ho po rameni, zvolal „Oh, maňaná být dobrý!“ a usedl do jižanského kruhu. Jižani zavyli jako smečka kojotů.

„My máme votroka! Černýho plantážnickýho votroka!“ jásal generál Trychtýř, který později přinesl z WC řetízek od splachovadla a zavěsil ho černochovi za ucho na znamení poroby. Potom mu obrátili tričko naruby a napsali na něj THE SOUTH IS BETTER, aby nikdo nebyl na pochybách.

Šerif T.O. Severní západ po černochově selhání odešel a tvářil se tak strašlivě, že Klacek raději zapadl do lesa a po zbytek vandru se neukázal.

Ale Hrdlo Flašky byl charakter. Hned následující víkend se dostavil na severanský camp s odřenou dělnickou aktovkou plnou pití.

„Maňaná,“ omlouval se kamenné tváři šerifa, „maš šroubovak?“

„Nic, žádnéj chlast!“ rozkřikl se šerif a popadl sekeru.

Černoch ji s povděkem převzal, otevřel s ní první láhev a spokojeně popíjel, zatímco členové T.O. Severní západ stáli opodál a hlasitě se hádali.

Plná aktovka alkoholu je pro jednoho přece jen moc, a tak k ránu skončili s osadním černochem v okresní nemocnici. Když tam Hrdlo Flašky vzkřísili, sáhl ošetřující lékař po telefonu.

„Teď nás práskne Fidelovi!“ děsil se šerif.

Zbytečné obavy, byla přivolána uklízečka, aby ordinaci vyvětrala z rumové vůně. Potom černochoa odváděli na pokoj. Otočil svou kudrnatou hlavu na tři nešťastné kamarády a hezkou češtinou řekl:

„Vedou, prosím, tyto dveře do montážní haly?“

„Ale jo,“ odvětila rázná sestřička, „tady se každou chvíli někdo smontuje!“ a postrčila černochoa dovnitř.

V nemocnici zůstal Hrdlo Flašky déle, než se čekalo. Na znamení příslušnosti k Jihu si omotal před zraky lékařů splachovací řetízek kolem krku a vykoledoval si dohled psychiatra. Ale jak ho z nemocnice pustili, běžel za kamarády.

Tehdy vzešla naděje na slavné vítězství Severu. Na nádraží, když se čekalo na vlak a nástupištěm se poflakovaly davy trampů, postavil se osadní černoch do kolejí, vedle Bíba s kytarou, a společně vyzpěvovali „černý muž pod bičem otrokáře žil“ nebo „chodím po brodovaji černou kůži mám“. Hrdlo Flašky měl na sobě tričko se správným nápisem I THANK NORTH FOR FREEDOM, a všem to bylo jasné.

Zářící šerif přijímal ovace trampských hodnostářů, kteří zastupující své

osady spontánně uznávali sílu prohibičních myšlenek, které dokázaly zlomit takovou osobnost, jakou je Hrdlo Flašky Vražený Hluboko Do Krku.

Jenom Klacek se všeobecné radosti neúčastnil. Krčil se za novinovým stánkem a klepal se strachy co bude, až se na nádraží objeví T.O. Jižanská vlajka. Odhadoval, že svobodný osadní černochoch má pod tričkem schovaný splachovací řetízek, a čeká na příchod Jižanů, aby ho na znamení poroby pověsil za ucho a šel s nimi na pivo do nádražní restaurace.

Zpráva o stavu trampingu v T.O. Rudá tvář

Přiblížila se chvíle, kdy se měl Psí huba, slavný náčelník ještě slavnější T.O. Rudá tvář, vrátit z vojny. Tu chvíli předpověděl osadní medicinman Bob Medicína chmurným výrokem „dá nám do dršky, ježto jsme zradili světlé ideály trampingu“, zatímco bojovně laděný řadový indián Tašonk vykřikoval, že co si koupil trabanta, cítí se jako velikán, a Psí huba ať jde se svým trampingem do háje. Jako důkaz, že si z náčelníka nic nedělá, propil Na růžku osadní kroniku, domovenku a dýmku míru, památnou tím, že ji Psí huba vykouril s jistým zfalšovaným trampem těsně předtím, než mu vrazil svou indiánskou pěst do žaludku.

Psí huba v osudové chvíli, kdy vyřazen z vojenského prostředí stanul na civilním chodníku, statečně přijal myšlenku, že mu nějaký čas nebude slušet indiánská čelenka, a v usilovné snaze nezdravit všechno zelené jel domů.

Do rodného města dorazil v čase slezin a vzal to přes hospodu Na růžku. Tam byl nejdříve bouřlivě přivítán, a posléze žalobníčky informován o nechutném chování novomastňáků Boba a Tašonka, včetně jakési trapné záležitosti s osadní kronikou a dýmku míru. Psí huba tento otřes přijal chladně. A přestože pivo a rum ovládly řídicí páky jeho intelektu, našel tento výtečný mladík pozdě v noci zcela jistě svou ulici, svůj činžovní dům, bezpečně poznal své rodiče,

narval do sebe hromadu řízků a mísu bramborového salátu, načež usnul v kuchyni na gauči, zatímco jeho útroby vyděšeně zápolily s novým způsobem života.

Na první povojnový vandr jel Psí huba sám jako samotář bez těch dvou zrádců, kteří se při setkání s ním drze hlásili ke svým mastňáckým sklonům. Bob se hodlal oženit, a Tašonk na čtyřech kolech strašit autostrády.

Jenomže - v pátek večer Manitou poslal do městských ulic zlatorudé střípky zapadajícího slunce, a všeslibující větrík voněl čoudem lokomotiv. Bob Medicína to nevydržel. Vymanil se z objetí snoubenky a vydal se k Tašonkům, kde našel kamaráda dole v dílně, v zápase se vzdornými vnitřnostmi jeho vozítka. Během doby, co se navzájem ujišťovali, že Psí huba je siouxskej magor a tramping hra pro děti, Tašonk zabalil usárnu, Bob si pro bagáž skočil domů, nacpali se s tím do trabanta a jeli za náčelníkem.

„Ale vandruju naposledy,“ varoval Tašonk, „chci se věnovat závodům trabantů do vrchu a s vrchu.“

„Je to poslední vandr s náčelníkem,“ potvrdil Bob Medicína. „Aby se neřeklo, že jsme osadu důstojně nerozpustili.“

Trabant se pohyboval přískoky. Na každé křižovatce musel Bob vystoupit a vůz roztlačit.

„Co chceš,“ krčil rameny Tašonk, „dal jsem za to fáro sedm stovek. Nějakou chybičku mu dovolit musím.“

Na široké silnici za městem se trabant rozparádil až pneumatiky pištěly a dveře vrzaly, a Tašonk vychloubavě přibral stopaře, toulavého výrostka s uhýbavýma tmavýma očima. Celou cestu pak stopaře krmil pohádkami o svých nebezpečných vandrovních dobrodružstvích, což Bob těžce nesl, neboť chtěl taky krmít, ale nedostal se ke slovu.

Když silnice zavedla trabanta do podvečerem ztemnělých skalnatých lesů, Tašonk zastavil a vyzval stopaře, aby počkal v autě, že se jen podívají, není-li náčelník Psí huba na blízském campu.

Blízký camp bylo proslulé tábořiště pod Fort Drabes, svědek urputných šarvátek T.O. Severní západ a Jižanské vlajky. Psí huba se na tom místě nenacházel, ale povalovala se tam kompletní sestava T.O. Severní západ, to je šerif, Klacek a Bíba. Ti tři hned začali přemítat, jestli T.O. Rudá tvář patří k Jižanům či Seveřanům, aby si v případě příslušnosti k Jihu zpestřili čas před večerí rvačkou. Tašonk a Bob uznali za vhodné rychle ustoupit, zvláště před tím

zrzavým zběsilcem Bíbou, a ujišťovali, že indiáni jsou vždycky se všema, ale pokud skutečně dojde k bitvě o ten velký rohový stůl ve výletní restauraci Na Vyhlídce, samozřejmě T.O. Severní západ proti Jižanské vlajce podpoří. Morálně zcela jistě. Jako odměnu za podpurná slova jim šerif nabídl horký čaj ze speciální léčivé kopřivobodlákové směsi vylepšené snítkou jitrocele, čímž je vypudil ještě rychleji.

„Škoda, že už nejsme trampové,“ litoval Bob Medicína, když se vraceli k silnici, „mohli jsme chytit Bíbu pod krkem aby viděl, že my indiáni zas tak úplně vždycky se všema nejsme. Taky bysme rádi zabrali ten velkej rohovej stůl, kdybysme byli trampové. Což naštěstí už nejsme.“

Vynořili se z lesa na místě, kde zaparkovali trabanta, a zjistili, že tam není. Toulavý výrostek s uhýbavýma očima s ním ujel, ale uznale vyházel vandrácovou bagáž do příkopu. Tašonk zmateně pobíhal a vykřikoval „tady jsem ho postavil, přesně tady stál, a nechal jsem tak klíčky a papíry“, což mu nijak nepomohlo.

Přesně v té chvíli se náčelník Psí huba nacházel za kopcem dál na sever na jiném campu. Na tom, který vždycky považovali za svůj osadní. Psí huba stál a zíral. Lesní dolík s balvanovou stráňkou se změnil v pařeziště, pěšinkou projel traktor, borůvčí uschlo, ohniště zmizelo pod hromádkou rezatých plechovek, a u náčelníkových nohou se na láhvi od slivovice rozvaloval slimák.

„Kam jste dali les, vy dva zrádci, Bobe a Tašonku?“ zaskučel náčelník. „Zašantročili jste ho jako osadní kroniku a moji oblíbenou dýmku. Chvíli jsem tu nebyl, a osadní camp vypadá jako oškubaný kuře. Tramp brání své území s nožem v ruce, vy odpadlíci!“

Psí huba s kletbami opustil potupené údolíčko, chytil stopa do městečka a odebral se na nádraží, aby odjel do jiného lesa, pokud ještě nějaký zůstal. Pro utlumení žalu to vzal nástupištěm přímo k nádražní restauraci, kde se ve dveřích srazil s členem T.O. Padesát metrů od hospody zvaným Tlustej Bandita Dany. Psí huba okamžitě zaútočil:

„Cos dělal, tlust'ochu, celou dobu co jsem tu nebyl?“

„Chlastal,“ upřímně odpověděl překvapený Dany.

Psí huba ho srdečně objal, pochválil „tys zůstal věrný, ty ses neodrodil“, a společně vtáhli do restaurace.

Když byli v parádě a náčelník se blahodárně dostával ze smutku, stala se mu nemilá příhoda. Objednával si zrovna u výčepu, když se k němu přimotal toulavý výrostek s temnýma uhýbavýma očima. V ten moment přišel náčelník

o občanku a všechno, co v ní měl uloženo: dvacetikorunu, klíč od domu, šitíčko, kousek březové kůry, dvě zápalky se škrátkem (trampové jako Psí huba víc zápalek na vandru nepotřebují, vždycky jim někdo ochotně půjčí), a náhradní tkaničku do bot. Tlustej Bandita Dany nemohl pochopit, jak někdo dokáže tohle všechno naskládat do malé knížečky a pak si to nechá šlohnout, ale Psí huba mu tak dlouho vysvětloval úložný systém podle stránek, až to raději pochopil a udělil radu zkušeného: prohledat popelnice!

Obešli nádraží a přilehlé chodníky, a za nažloutlého svitu pouličních zářivek rabovali v odpadcích s takovou zručností, že to trampingu na pověsti nepřidalo. Náčelníkovu občanku sice nenašli, ale v košíku před zavřeným zmrzlinovým stánkem objevili mezi zbytky kornoutků růžové destičky řidičského průkazu, z něhož zarputile hleděla Tašonkova tvář.

„Hele, podívej, náčelníku,“ poznamenal Dany, „tvůj osadník zahodil řidičák i s auťákem!“

Za stánkem v temném koutě stojí omšelý světlezelený trabant zdobený Tašonkovým osobním znakem - roztomilou muchomůrkou v mokasínkách. Trabant má vyvrácené dveře, chybí přední sedadlo a volant, což Psí hubu inspirovalo. Za Danyho pomoci umístil pod zadní sklo papír s textem: *Volně k rozebrání za písemné poděkování na adresu...* a připsal Tašonkovo bydliště. Ať z toho taky něco má, závodník. Potom se Psí huba a Tlustej Bandita Dany vrátili na nástupiště, kde zmateně pobíhali Bob s Tašonkem.

„Odcizili mi vůz!“ kvílel Tašonk. „Musím to hlásit. Ať v televizi oznámí celostátní pátrání. Byl závodník do vrchu a s vrchu!“

Tlustej Bandita Dany se zlomyslně uškleboval, ale mlčel. Psí huba pohladil kapsu s řidičákem. Chtěla bys k Tašonkovi, ty růžová bestie, chtěla, vid’? Tůhle!

Aby Tašonk přišel na jiné myšlenky, vzali ho s sebou do nádražní restaurace. Tam to šlo tak rychle, že Bob Medicína a řadový indián Tašonk nejen řádně oslavili náčelníkův návrat z vojny, ale díky své nestálosti Bob odvážně oznámil, že nemusí mít každou snoubenku, která mu přijde do cesty. Idea trampingu v T.O. Rudá tvář zase o kousek zvítězila.

Z restaurace je vypudili v době, kdy od nástupiště odjížděly poslední noční vlaky. Psí huba uložil Tlustého Banditu Danyho do rychlíku na Prahu, aby v tomhle stavu nedělal v přírodě trampingu ostudu, a potom celá T.O. Rudá tvář nastoupila do motoráku, aby odjela zasáhnout do boje o velký rohový stůl ve výletní restauraci Na Vyhlídce.

„Les na našem campu stojí?“ ptal se záludně náčelník.

„Stojí,“ lhal Tašonk, „to budeš koukat, jak povyrost.“

Lháři, vyklidiš plechovky z ohniště, pomyslel si náčelník.

Motorový vlak se rozjel. Bylo to nádherné jako dřív. Noc kolem trati svítila měsícem, stíny ubíhajících stromů se ploužily po krajině, a v dáli nad hradbou černých skal blikala okna restaurace Na Vyhlídce.

Během jízdy vzala jako vždycky Boba Medicínu ledvina, a tak se odebral kvílet do náručí holek vracejících se z diskotéky. Tašonk somroval sušenky u horolezců a těšil se, že až najde svého trabanta, prodá ho za deset tisíc. Psí huba unaven stmelováním osady usnul a padal do uličky, odkud ho šetrně odkulila paní průvodčí. Ani ho nebudila kvůli takové hlouposti, jako je platná jízdenka, neboť celý vagón ji jednomyslně ujistil, že indiáni to na téhle trati měli vždycky zadarmo.

Do slavné bitvy o velký rohový stůl v restauraci Na vyhlídce nakonec členové T.O. Rudá tvář nezasáhli. V dobré náladě totiž připochovali pod Fort Drabes až za svítání. Ale aby se neřeklo, porvali se s T.O. Severní západ hned jak vylezli ze spacáků.

Slunce Jihu a Zář Severu

„*Slunce Jihu! Slunce Jihu!*“ provolával na nástupišti mezi vlaky přívrženec T.O. Jižanská vlajka a trampům, valícím se do přírody, nabízel osadní časopis. „Nejlepší trampský časopis *Slunce Jihu!*“

Z osobáku od Prahy zrovna vystupovala T.O. Severní západ, a pokřikování kolportéra dráplu šerifa do srdeční komory. Do té severní, pochopitelně.

„Jižani se v trampský kultuře roztahovat nebudou,“ zaryl se šerif T.O. Severní západ a k osadníkům, Bíbovi a Klackovi, dodal: „alespoň ne sami!“

„To po nás nemůžeš chtít, šerife! Copak jsme pisálkové?“

„Nejste, ale budete. Naučili jste se pít ovocenku, naučíte se psát písmenka! Pro začátek sestavíte dopisy čtenářů.“

Za týden se hluk nádraží rozmnožil o volání:

„*Zář Severu!* Nejoblíbenější trampský časopis *Zář Severu!*“

První číslo *Záře* bylo napěchováno falešnými oslavnými dopisy neznámých trampů, kteří vroucně děkovali T.O. Severní západ za šíření ušlechtilých prohibičních myšlenek. Jistý prominentní tramp v jediném pravém příspěvku vzpomínal na vandr s touto osadou, která mu chránila tu zdravější ledvinu násilným zabavováním rumových nákupů, takže si odvykl vyspávat po příkopech a na noc se poctivě ukládal do spacáku, což pro tu zdravější ledvinu bylo jistě veselejší. Ale jinak byl vandr s T.O. Severní západ popisován jako poněkud chmurný. Dopisová sekce byla doplněna pomlouváním Jižanů, kteří by takový bobříkovsky dobrý skutek jistě nedokázali ulovit, a veselou povídečkou „Jak milý krtek o cigaretku přišel“.

Na první číslo *Záře Severu* reagovalo *Slunce Jihu* podezřením, odkud přišlo tolik pochvalných dopisů, když T.O. Severní západ vzhledem k osadní prohibici žádné příznivce nemá, kromě Špuldy ovšem, ale ten se jistě stane normálním trampem, jakmile se naučí platit útratu v restauraci Na Vyhlídce sám.

Jako důkaz konání dobrých skutků otiskli Jižani zpověď jistého slavného horelezce, vřele děkujícího Jižanské vlajce za záchranu života podáním mohutné dávky alkoholu před příliš exponovaným výstupem, kterým byla ověřena správnost jižanské teorie, že opilci dopadají na zem vždycky bezpečně. Špagátník si naštěstí zlomil jen dvě žebra a natáhl vazy v kolenou, načež v dobré náladě odpajdal do restaurace Na Vyhlídce, aby vzdal hold alkoholu, buditeli mužné chrabrosti a nesmyslných nápadů.

Oba časopisy si zakoupila známá osada Rudá tvář. Pozorně je pročetla. Potom náčelník Psí huba obešel redakce a zadal celostránkové inzeráty, v nichž rudoši vyhlásili kraj od Fort Drabes po Strážnou horu za své teritorium a vyzvali Jižany a Seveřany, aby přestali psát blbosti a odtáhli do svých světových stran dřív, než jim omlátí bělošský čumáky o psací stroje. Inzeráty způsobily, že si šéfredaktoři obou plátek nejdřív časopisecky vynadali, a potom konkurenčně střetli na nádraží. Reportáže o rvačce vyšly v rychle vydaných číslech. Ve *Slunci Jihu* pod titulkem „Strojvůdce volal: uhněte z kolejí, balvani, jedu!“, a *Zář Severu* se podbízel čtenářům rozhovorem s uklízečkou, která zuřivý boj ukončila chrstnutím špíny z kbelíku. Obě čísla měla ohromný úspěch.

Rozmach tramských plátků inspiroval náčelníka Psí hubu, a tak T.O. Rudá tvář začala také vydávat časopis. Byl zaměřený proti všem a docílil toho, že se jednou porvali úplně všichni. Zpráva o téhle události vyšla v okresních novinách pod názvem „Trochu kultury do trampingu!“

Sever proti Jihu s vůní limonády

Mackovy pětadvacáté narozeniny připadly na čas, kdy restaurace Na Vyhlídce byla z důvodu stavebních úprav uzavřena. T.O. Jižanská vlajka proto rozhodla oslavit životní výročí svého šerifa a současně marshala Spojených osad na campu Mecháček, ležícím s ohledem na mohutnost oslav příhodně v ústraní hluboké skalní rokle.

„Tohle nepřipustíme!“ zvolal šerif T.O. Severní západ, když mu Jižani pokrytecky poslali zvadlo. „Na Mecháčku byla založena naše osada, byla zde vyhlášena deklarace o věčné osadní prohibici. Ten camp jsem zasvětil posvátné čistotě, tak se po něm žádný umouněný jižanský alkoholici válet nebudou.“

Osadník Bíba, chtivý vzruchu a zápolení, poťouchle popichoval: „Nezapomeň, šerife, na heslo naší osady: *Ani molekula příhrazského vzduchu nesmí být znečištěna alkoholými výpary!*“

Šerif na to hrdě odpověděl:

„Náš severanský oddíl tomu zabráni tvrdým bojem.“

„Ten oddíl, to budu já a Bíba?“ zeptal se nesměle druhý osadník Klacek, a když šerif přitakal, stáhl se do ústraní v naději, že se na jeho oddílovou část zapomene.

Šerif navštívil slezinu T.O. Jižanská vlajka, odbývanou v jisté zastrčené hospůdce, poukázal na abstinentsní tradici campu Mecháček, a oficiálně požádal o přestěhování oslav na jiné místo.

Sklidil za to posměch a nevrlou Mackovu odpověď, ať si někam dřepne a neotravuje. Šerif se po takové odpovědi rozhovořil o škodlivosti požívání

obluzujících nápojů, prohlásil, že T.O. Severní západ nedovolí přinést na Mecháček jedinou kapku alkoholu, a dlouze popisoval důvody, které ho vedly k rozhodnutí obětovat camp ušlechtilým ideálům trampingu a čistého rozumu, který Jižanům pravidelně chybí v okamžiku, kdy vystoupí z vlaku před nádražní restaurací. Mackova jindy bledá tvář zlostně zrudověla, a Macek důrazně, hlasně podporován svými osadníky, zvolal:

„Tak dobře, domluvíme se! Jestli dokážeš zařídit, aby na Mecháček nebyla dopravena jediná kapka alkoholu, tak ti postoupím svou šerifskou hvězdu a můžeš vést Jižany sám!“

Šerif Severního západu se po tomto ukvapeném rozhodnutí odebral k východu z hospody a zachoval přitom šerifskou důstojnost, přestože byl až příliš rychle vystrčen na chodník bujarou partou generála Trychtýře.

Ta chvilka, po kterou šerif pobýval v táboře nepřátel, stačila k tomu, aby slídivým okem supa nasbíral informace o průběhu oslav, s nimiž se před ním Jižani neopatrně netajili.

Ještě té noci se šerif T.O. Severní západ pustil do vymyšlení strategie bitvy o posvátný camp. Z ozářeného okna jeho pokoje se ulicí linulo nekonečné labužnické pobroukávání „*severní vítr je krutý, krutý...je krutý*“

V předvečer narozeninového potlachu se nádraží v okresním městě zmaskáčovalo do trampova jako málokdy předtím. Kromě hord příslušných k Jihu mířily na Mecháček celé Spojené osady se spřátelenými tlupami od kamenitých břehů Měsíční řeky a z větrných claimů na jižním úbočí Strážné hory.

Formace Jižanů a jejich příznivců pozoroval mrazivými pohledy z obvyklého teritoria za novinovým stánkem šerif T.O. Severní západ. Z bezpečnostních důvodů za stánkem jen nepatrně vykukoval. Když nad kolejemi zazněl Mackův povel: „Vojsko Konfederace, ke mně!“, byl už šerif T.O. Severní západ z ledového koukání jako rampouch.

Osadník Bíba se o pocity svého šerifa příliš nestaral. Jeho srdce oslnila střapatá horolezkyně, a Bíba se ji snažil zlanřit k návštěvě osadního campu. Přesvědčoval ji, že o nic nepříjde, když místo lopocení po skalách zavítá mezi vandráky, zvláště když Bíbův nos na první pohled připomíná skobu a uši borháky. Horolezkyně váhala, skoro už podlehla líčení krás a pohodlí osadního útulku, ale když k nástupišti najel motorák do Jičina, hodila na záda kletr, cinkla na rozloučenou karabinami a odjela zklamanému Bíbovi s partou do Skaláku.

Klacek v té době zažil první potyčku. Když se hnál k nádražní budově, aby

tragicky sdělil šerifovi, že vlakem od Hradce přijelo dalších dvacet Jižanů, narazil v uličce mezi přistavenými vlaky na generála Trychtýře obklopeného jeho oddílem, tvořeným slévačskými vyučenci z ČKD. Generál si zrovna odložil na zem kelímek s pivem, aby oběma rukama předvedl kamarádům jak velkou bečku piva přivalí osadníci na oslavu jako dar svému šerifovi, a Klacek řítící se kolem vlaku srazil generálův kelímek pod vagón. Trychtýř to vzal jako obvyklou severanskou schválnost, chytil Klacka za límec a nevybíravými slovy naznačil, co tomu zatracenému severanskému nealkoholikovi provede až ho nachytá, včetně vyhrůžky, že ho u mučednického kůlu naučí jako pořádného vandráka milovat alkohol. Nadávky nádherně doplňovala láhev s plachetnicí na etiketě a zlatavým obsahem, která poletovala kolem generála v kapse džínové bundičky s vycvokovanou hlavou indiánského náčelníka. Klacek si ladný pohyb lahve dobře zapamatoval.

Nádražím burácely lokomotivy a vlaky se rozjížděly. T.O. Severní západ se tísnila ve vagóně přeplněném Jižany, a přimáčkuta s bágly do dveří záchodku trpně snášela nekonečné vyřvávání písně „*náš domov ten je na Jihu, a ty to holka víš*“. Šerif po celou cestu držel hlavu otočenou k severu, vzdával hold straně severní i uprostřed nepřátel, a Bíba smutně vzpomínal na střapatou horolezkyni. Když je motorák všechny vysypal na zastávce pod skalní vyvýšeninou Fort Drabes, táhly jižanské zástupy do vesnických hospod, zatímco T.O. Severní západ ostrým pochodem vyrazila do skal.

Ačkoli se blíží večer, červnové slunce stojí ještě vysoko nad zamodralým obzorem. V borovicích na skalách se protahují červánky, a pískovcové plošiny, kam se přes den opíralo slunce, příjemně vydechují hřejivou borůvkovou vůni.

Seveřanům není teplo souzeno. Na severanském campu v úzké roklince panuje vlhká zima, Bíba se chladně odhodlává k akci, a v Klackovi strachy stydne krev. Šerif odvázal z bágly objemný balík a pevným hlasem se obrátil na osadníky:

„Připraveni?“

Za chvíli stojí ve stínu roklinky dva maskovaní muži v dlouhých pláštěnkách a nevzhledných rumcajsovských kloboucích. Šerif zdvihá dlaně k černým skalám v prosbě o pomoc a výmluvným gestem posílá kamarády do války.

Pěšina na Mecháček se vlní v kopečcích, kroutí v lesních porostech, skáče s kamenitých strání. Nakonec zhupne do zarostlých roklí, a pak už je to jen kousek cesty. V roklích je nutno projít úzkou skalní soutěskou, plnou bahna a slizkého mechu, zvanou Špekounův průlez. Vstup do soutěsky vybral šerif T.O. Severní západ jako místo prvního útoku. Místo výhodně ponuré a tmavé, a navíc po úzkých hatích se musí přistupovat jednotlivě.

Rozveselení Jižani a jejich přátelé přicházejí z místních hospod k soutěsce, kde je čeká maskovaná lupičská dvojice, zahalená do černých pláštů jako na Divokém Západě. Každému příchozímu je vysvětleno, že Macek má obavy, aby T.O. Jižanská vlajka nepadla do rukou Severu, a proto je třeba na tomto místě odevzdat veškerý alkohol. Ten bude uschován do hlídané konzumační banky. Dábelským úskokem je tvrzení, že ten, kdo odevzdá co má, bude moci ze společných zásob pít, kolik snese. Tohle na příchozí zapůsobilo. Radostně rozbalují žracáky, aby odevzdali daň oslavám.

Šerif ukořistěný alkohol odebíral a odnášel ho do tajné skrýše blízko severanského campu. Nepochyboval o tom, že Bíba a Klacek musejí být při tak vysilující akci stále pod kontrolou, a hlavně nesmějí zůstat s pitím o samotě.

Při sběru zásob, a že jich nebylo málo, docházelo k rozličným zádrhelům. Jeden už pokročilý oslavovatel se dožadoval placky za litry alkoholu, které odevzdal do společné banky. Tahal to z krosny jako kouzelník králíky, jednu flašku za druhou.

„Zavolejte Macka, ať mě vyznamená,“ dožadoval se urputně a pomalu klesal do Bíbovi náruče. Dostalo se mu vděčného zápisu do cancáku, a byl odložen do soutěsky. Dojemná byla scéna, kdy jeden mladičký Jižan beze slov podal výběřčím malou lahvičku od Alpy, obsahující nechutnou likérovou směs domácí výroby, kterou používal na žaludek. Sám šerif T.O. Severní západ, sledující scénu z křoví, pohnutím zaslzel nad takovou obětavostí.

Odebírací akce skončila před půlnocí. Šerif ji vyhodnotil jako úspěšnou, a Seveřani se odebrali na své tábořiště odpočívat před zítřejším rozhodujícím bojem.

Útok Jižanů se přihnal za úsvitu po zvyku indiánských bojovníků. Byl překvapivý, rychlý a tvrdý. Jako vždy ho provedla formace generála Trychtýře. V síti přepadení uvízl jen Klacek, krutě vyvlečený z pohodlí spacáku do neurvalých tlap jižanských hromotluků. Po šerifovi a Bíbovi se slehla země, zůstalo jen splihlé ležení pod celtou ohniště. Jižani po nich nepátrali - snad utekli včas před jižanskou pěstí. Spokojili se tedy s jedním zajatcem, kterého za vítězného řevu odvěkli na flek poblíž Mecháčku, kde se usadil generál Trychtýř se svou smečkou, v soukromém ústraní vedle rušného oslavovacího tlachoviště.

Šerif a Bíba by Jižanům neunikli, kdyby Bíba nebyl nucen v osudnou chvíli vstát a vzdálit se, a šerif nešel tajně sledovat, jestli za maskou nutného vzdálení není pátrání po skrýši s jižanským alkoholem.

Jakmile byl Klacek dopraven na Trychtýřův camp, byl šňůrou připoután k soušce, a generál hrdě poslal pro marshala Macka, aby se pochlubil úlovkem. Bylo rozhodnuto, že Klacek coby rukojmí bude vyměněn za odcizený alkoholový poklad. Jižani toužili co nejrychleji smazat potupu, kterou se stalo vzbouření na tlachovišti, když se tlachovníci dozvěděli, že byli přelstěni, a žádná centrální alkoholová rozdávací banka se nekoná.

Generál Trychtýř, opojený zdařilým přepadem, se nekamarádsky posmíval svému zajatci a pobízel ostatní, aby ho v nehezkém počínání následovali. Ovšem, je nutno poznamenat, že v bandě generála Trychtýře se soustředil jižanský výkvět nejhrubšího zrna. Chudák Klacek měl jiné starosti, než vnímat jejich odporné nadávky typu „*spadla klec, frajere*“. Jižani nebyli žádní Kiowové, a tak Klacek byl svázán takovým způsobem, který mu umožňoval kdykoli praštit generála Trychtýře po hlavě, nebo kopnout posměváčky do holeně. Klacek to pochopitelně neudělal, protože v kapse generálovy džínové bundy pořád ještě kroužila známá láhev zdobená plachetnicí. Klacek tedy bezmocně, ale opatrně cloumal svými pouty a spílal generálovi:

„Vid', ty srabe, myslíš na to, jak mě tu budeš mučit chlastem, přiznej se!“

Trychtýřovi se rozsvítilo. Pozvedl rum, aby všichni viděli nástroj utrpení.

„Každou půlhodinu ho donutíte, aby se napil,“ nařídil strážcům.

„Ty srabe,“ kvílel Klacek a maličko se zmítal, „že ty bys jim nejradši nařídil, aby tu hnusnou věc prováděli každých deset minut!“

„Řek sis vo to!“ rozhodl generál s typickou jižanskou krutostí.

Když se marshal Macek přišel podívat na rukojmí, musel se už Klacek pevně přidržovat soušky a dávat pozor, aby nestépal příliš spokojeně. Tváře mu zčer-

venaly a oči se radostně leskly.

Macek rozmrzele poslouchal výklad o průběhu přepadení, a podezřívavě sledoval, jak v Klackovi mizí generálův rum. Mackova rozmrzelost měla původ ve znepokojující skutečnosti, že se na Mecháček dosud nedostala ani dečka alkoholu. Ti, co na potlach přijeli ranním sobotním vlakem, byli - jak šerif T.O. Severní západ ve svých plánech správně předpokládal - slabší jedinci, kteří místo lahví přinesli marshalovi jako dárky malované placky nebo žertovné předměty. Jednou z nadějí na záchranu Mackovy šerifské hvězdy byly zásoby oddílu generála Trychtýře, které byly už dávno zkonsumovány, a jeho osobní rum, který se ztrácel v zajatcových útrobách.

„Ještě nedorazil soudek s pivem,“ připomněl generál Trychtýř. „Ten si vzít nenecháme!“

Celou dobu pozorovali dění na campu zpod šípkových keřů zbylí dva osadníci T.O. Severní západ. Šerif s tuhnocími rysy a očima, věštícíma Jižanům těžkou pomstu za týrání osadníka, a Bíba, který si v duchu rval zrzavé vlasy zoufalstvím, že ve správnou dobu nebyl na správném místě, a nemá tudíž právo být jako zajatec příjemně utiskován rumem generála Trychtýře.

Blížilo se poledne, a ruch na campu ustával. Část tlupy generála Trychtýře odtáhla s marshalem na Mecháček, a úkryt v keřích opustili i Seveřani. Klacek zjistil, že generálova láhev je prázdná, a nemá tedy cenu setrvávat v zajetí. Ve chvíli, kdy Jižani připravovali u ohniště jídlo, se prostě sebral a odešel. Zůstala po něm jen pokroucená šňůra na soušce a v trávě prázdná láhev od rumu.

Macek, marshal Spojených osad a šerif T.O. Jižanská vlajka a šerif T.O. Severní západ stáli proti sobě a hleděli si do očí. Macek zarputile a Seveřan hrdě s jistotou vítězství. Před chvílí dorazil šerif T.O. Severní západ na Mecháček a řekl Mackovi:

„Přišel jsem si pro tvou hvězdu.“

Campem vál větrík, slunce horkou dlaní hladilo vršky borovic, a celá příroda včetně ztichlých tlachovníků čekala, jak to dopadne. Jižanům se při pohledu na neohroženého abstinenta, o němž u ohňů kolovaly neuvěřitelné historiky, strachy kroutily ledviny. Copak je možné, aby je potkal stejný osud jako seveřanské, věčně žíznivé, nealkoholické nevolníky Klacka a Bíbu?

„Ještě není konec,“ řekl Macek, „ještě nedorazil Trychtýřův dárek.“

Šerif T.O. Severní západ lehce pokrčil rameny a klidně odvětil, že počká. Nikoho z Jižanů klid jeho hlasu nevaroval. Netrvalo dlouho, a na Mecháčku se ozval radostný jásot. Blížil se kamarád Špindíra Lucky, který se proslavil výroky „*mejou se slabý povahy*“ a „*hygienu je nezdravá a studí*“, vlekoucí ještě s několika kumpány soudek piva.

Šerif T.O. Severní západ se založenýma rukama jako hrdý rudoch snášel bujně veselí, které se kolem něho rozšířilo, když soudek byl umístěn a připraven k použití, včetně řady vyprahlých Jižanů, kteří se s hrnečky, ešusy a podobnými nádobkami stavěli do řady. Macek, generál Trychtýř a ostatní jižanská elita svrchu pohlížela na severanského šerifa, aby si vychutnala pocit převahy, kterou obvykle končily všechny potyčky. I dnes byli vyznavači Jihu silnější. Alespoň to tak vypadalo až do chvíle, kdy byl soudek naražen, a Mecháčkem se místo lahodné pивní vůně rozlil podivně sladký pomerančový pach.

„To je můj dárek k tvým narozeninám marshale,“ klidně pronesl k zírajícím Jižanům šerif T.O. Severní západ. „Nealkoholická oranžáda. Tak co bude s tou hvězdou?“

Špindíra Lucky visel v tlapách generála Trychtýře, a Macek a Trychtýř na něj střídavě řvali ve snaze zjistit, jak to vlastně bylo s tou limonádou.

„Neznámej dárce,“ kvílel Špindíra Lucky, „nějakej neznámej tajnej ctitel Jihu mi vzkázal, ať nic nekupuju, že budu mít soudek s desítkou připravenej v úschovně na nádraží.“

„Kde jsou peníze, co jsme ti dali?“ řádil generál Trychtýř.

Špindíra Lucky smutně sklonil hlavu.

„Propil je v hospodě,“ uhodl Macek.

„Dáme mu osadní trest,“ navrhl generál Trychtýř. „Sedne si do první řady!“

V té době si novopečený jižanský pohlavár se severanským srdcem usazoval vylekané tlachovníky kolem sebe jako ve škole, aby pronesl nástupní řeč.

„Drazí kamarádi,“ začal srdečně, „podívejte, slunce svítí! A vy se můžete z toho slunce radovat, protože vám není špatně. Vaše hlavy nejsou rozbolavěny, vaše postavy se neplouhají, jak by se jistě plouhaly, kdybychom vám my ze Severu nezabavili všechno pití. Tak s tím pěkně skončujeme už napořád.“

Šerifův projev pokračoval dál, tekla jak zurčivý potůček, chutnal jak malinová šťáva, a vlnil se jako studánka s čistou vodou, čeráná vánkem. Macek si s hrůzou uvědomil, jak velká je šerifova schopnost ovlivňovat lidi, čemuž se vždycky posmívali, ale teď tato schopnost nesla ovoce. Špindíra Lucky si začal dlaní otírat oči. Upřímně vzlykal do Trychtýřova ramene „to sem nevěděl, že jeho táta byl těžkej alkoholik. To musel zkusit, vole... už to pít nebudu...“

Trychtýře to vzalo taky. Dojatě přes soucitné slzy hleděl do tváře Seveřana, který poutavě vyprávěl o nešťastném, neurvalostí prosyceném dětství. Macek se zoufale chytal za hlavu. Bylo známo, že otec šerifa vyučoval na univerzitě a alkoholu se jako jemný, vzorný a ušlechtilý muž celý život ani nedotkl. Jih byl dočista ztracen, a stal se hříčkou v rukách Severu.

Když šerif skončil vyprávění o alkoholikovi tatínkovi, začal vyprávět o dědečkovi, potom strýčkovi, a nakonec začal probírat bratrance, jednoho po druhém, včetně stavu jejich jater, ledvin a mozků. Citlivější povahy sedící u šerifových nohou už začínaly blednout a houfně přísahaly na věčnou abstinenci. V nejlepší rozpravě se z křovisek vynořila kymácivá postava a blížila se k pozorně naslouchajícím tlachovníkům. Byl to chudák Klacek. Za ním popíchal Bíba ve snaze ho zadržet, ale bylo pozdě. Klacek, obklopen rumovou vůní, prošel kruhem sedících Jižanů, s největším úsilím zachovat rovnováhu je překračoval, nakonec bodře poplácal šerifa po zádech a vesele zvolal:

„Co to tu vykládáš za nesmysly, příteli?“

Chvilí bylo překvapené ticho, a potom Jižani zavýli jako divá zvěř. Alkohol byl na posvátný camp přinesen v žaludku člena T.O. Severní západ.

Šerif T.O. Severní západ a osadníci Klacek a Bíba pádili přes rokly a lesy co jim nohy stačily. V patách měli rozrušenou jižanskou armádu.

„Nic není ztraceno,“ udýchaně ujišťoval šerif osadníky, „vydáme jim naši kořist za slib beztrestnosti.“

Sotva šťastně doběhli na severanský camp, bylo na první pohled jasné, že tekuté rukojmí v mnoha lahvích už není. Ve skalním městě se totiž přehnala bouřka, podle návštěvního řádu bylo zakázáno lézt, a tak horolezecká parta Bíbovy štrapaté přítelkyně, inspirovaná vychvalováním severanského fleku, přijela na návštěvu a objevila šerifovu skrýš. Po campu se povalovaly prázdné lahve

a odpočívající lezci. Jeden z nich zahlédl zkoprnělé Seveřany, namáhavě se pozdvihl a oslovil šerifa:

„Bylo toho málo. Skoč mi ještě pro jednu! Za rohem je samoobsluha. Vem si košík. Nebo dva.“

Šerif se beze slova odebral ke své bagáži a ze žracáku vyjmul osadní kroniku. Bez ohledu na blížící se halas nepřátelského útoku, Bíbovo a Klackovo zděšení, úhledně napsal na stránku obsahující osadní zákony, že členům osady se na vandru zapovídá vedle pití alkoholu a kouření i navazování známostí s dívkami jakéholi druhu. Potom zamítl roztřesený Klackův návrh, aby z nehybných těl lezců postavili obrannou barikádu, a jako hrdý rudoch stál uprostřed padlých opilců vstříc valící se zkáze.

Vandr splněných přání

Šerif T.O. Severní západ si představoval správného trampa jako muže pevných zásad a ušlechtilého chování, abstinenta a nekuřáka, muže s citlivou, přírodu milující duší, a toužil být obklopen takovými dokonalými trampy. S osadníky Bíbou a Klackem se mu to nedařilo, přestože se je snažil povznášet ke vznešenosti ideálů pomocí osadní prohibice, zakazující všechno, co se vymykalo šerifovým představám o ušlechtilosti. Šerif nepochyboval, že kdyby jeho pevná vůle polevila, v osadě by se usídlila lenost a alkohol, zahemžily by se tu krásné Bíbovy dívky, a Klacek by se celé vandry flákal po campu, pokud by vůbec vylezl ze spacáku. Ani s láskou k přírodě to v osadě nebylo nejlepší. Například Bíba odmítal chodit pozorovat východ slunce s chatrnou výmluvou, že za jitra bývá děsná kosa, a Klacek jednou, když uviděl v ešusu krásně vypasenou, duhově zbarvenou housenku, zvolal: *fujtajbl!*

Představy o ušlechtilém trampingu nesplnili ani vandráci z okolních roklí, a už vůbec ne členové T.O. Jižanská vlajka, které byl nucen šerif poslouchat, když rozzlobeně ležel ve spacáku s otevřenýma očima a nemohl usnout pro

vyzpěvování a hulákání jižanských hord, putujících nocí na své lágry po zavírací hodině z restaurace Na Vyhlídce.

Poslední kapkou, kterou přetekl pohár šerifovy trpělivosti, byla jistá nechutná příhoda na nádraží v okresním městě, které se bohužel nekontrolovaně zúčastnili i osadníci Bíba a Klacek.

Slavný šerif T.O. Padesát metrů od hospody, zvaný Drška, nebyl po odchodu z nádražní restaurace schopen dopravit se přes nástupiště k přistavenému vlaku, a tak mu přítomní kamarádi, včetně Bíby a Klacka, pomáhali přelézt koleje a nastoupit do vagónu, což se dělo s patřičným halasem a za opovržlivých pohledů civilních cestujících. Představení pokračovalo i za jízdy, neboť si šerif Drška nemohl vzpomenout jaký je den a jestli jede na vandr nebo do práce. Obhlížel svůj oděv a blábolil „tohle asi nebudou montérky, tak to jedu na čundr“. Potom objevil na koleni díru a zvolal „jsou to montérky, poznávám je!“, čímž vyvolal bujnou odezvu u soukmenovců a chladný odstup civilních cestujících.

Šerif T.O. Severní západ se ovšem velmi styděl. V té době četl oblíbené knihy z dětství, a rozhodl se usměrnit osadníky podle nich - to je dát Bíbovi a Klackovi pevný řád vedoucí k dobrým tramským mravům. Jednou za pátečního soumraku, když Seveřani utaháni dorazili na camp, šerif využil jejich zemdlenosti a zeptal se, zdali by nechtěli žít lépe a hodnotněji.

„Třeba,“ souhlasil Bíba a začal usínat.

Teprve ráno, když z ohniště stoupal dým a Bíba s Klackem zahajovali obvyklé ranní poflakování po campu, šerif slavnostně vyndal z desek dva papíry a podal je osadníkům. Byl to kalendář s prázdnými okénky, nahoře s kresbičkami ze zálesáckého prostředí a s nápisem MŮJ MODRÝ ŽIVOT v dubnu.

„Začíná nový měsíc,“ řekl šerif, „je vhodné začít i nový život. Každý den zabarvíte okénko činu, který jste splnili.“

A překvapeným osadníkům vysvětlil, jak se takový MODRÝ ŽIVOT používá, aby z nich udělal nové trampy, ušlechtilejší a lepší.

„Cože?“ nerozuměl Bíba a zíral na svůj papír s blížící se děsivou předtuchou.

„*Ranní cvičení, Čistění zubů a Mytí studenou vodou* každý den?“ vylekal se Klacek. „To po nás nechceš, šerife, že ne? Tady na campu není voda na mytí.“

„Proběhnete se ty dva kilometry dolů k potoku,“ laskavě odpověděl šerif, „to bude to ranní cvičení, a voda je tam dole pod skalami studená dost.“

„Šerife,“ pokračoval Klacek, a jeho hlas se zachvíval strachy, „a co tahleta *Slušná mluva, Čestné chování a Dobrý čin?*“

Šerif odpověděl, že přestane říkat jeho vaření blivajzy, nebude pokřikovat z vlaku na holky, a každý den udělá něco pro osadu, například zrovna může dojít pro dříví, a to bez fňukání.

„Ještě je tu *Radostný prožitek!*“ zvolal v naději Bíba, ale šerif ho zarazil.

„Žádnej rum. Radostným prožitkem pro vás bude, když přežijete ranní mytí a doběhnete tím kopcem nahoru ve zdraví. To vám úplně stačí.“

Za nějaký čas se rozneslo, že T.O. Severní západ žije MODRÝM ŽIVOTEM. Bíba s Klackem museli snášet všetečné otázky, a někdy i posměšky, pochopitelně nejvíce ze strany Jižanů. Osadní morál v T.O. Severní západ proto upadal, vybarvených okének ubývalo, a šerifovy záměry se začínaly hroutit.

„Tak dobře,“ řekl jednoho dne šerif. „Když budete opravdu žít celý měsíc MODRÝM ŽIVOTEM, můžete jeden vandr strávit jak budete chtít. Prostě takový vandr splněných přání, i těch nejtajnějších.“

Výzva postavila osadníky na nohy.

„Opravdu i těch nejtajnějších?“ ujišťoval se Bíba, a šerif vážně přikývl. Tak vážně, že ani nedodal, že si ta jejich tajná přání umí dobře představit.

Další měsíc se život severánských osadníků jen modral. Nebyli sami, kdo se těšili na vandr splněných přání. Na tenhle mejdan se hlásili i Jižani, kteří si nechtěli nechat ujít příležitost sledovat, jak si bude severánský šerif počínat ve středu nevázaného veselí, neboť Bíbova a Klackova tajná přání by mohla být jenom veselá a nevázaná. Nápadné bylo, že šerif T.O. Severní západ zůstával při vzrůstající mejdanové horečce klidný, až netečný. Vždyť ten jediný vandr mohl zničit jeho osadní dílo, porušit prohibici, a postavit Severány na roveň jižanských nevychovců.

„On jim to nedaruje,“ prorocky tvrdil marshal Macek. „Nadělí jim vandr splněných přání, že na to nezapomenou, a už nikdy si nebudou nic přát.“

Měl pravdu.

Na konci měsíce Bíba s Klackem přinesli MODRÉ ŽIVOTY bez jediného nevybarveného okénka, a stanovilo se datum toužebně očekávané akce. V ten den mířil k severánskému campu rozjařený hlouček, doprovázející oba šťastlivce Bíbu a Klacka na vandr. Byl tu generál Trychtýř, a připojil se i šerif T.O. Padesát metrů od hospody, slavný Drška, aby prý viděl jak se severánskej šerif zatváří, až mu zazpívá *Hop tam s jednou, hned mi nalej druhou*, jelikož tuto píseň z duše nenáviděl.

Když přicházeli na camp, začínal mít Bíba divné tušení. Potvrdilo se hned,

jak mezi stromy spatřili u ohniště čekajícího šerifa. Šerif nebyl sám. Spolu s ním vstávaly k vítání příchozích tři dívky, které předtím nikdy neviděli. Jedna byla útlá jako sedmikráska, a měla taky tak bledou tvář a žlutavé vlasy, druhá vypadala jako větrem česaná vodní víla, a její oči měly barvu lesní studánky, a třetí dívka byla půvabná hnědovláska, připomínající buchtu od maminky, baculatou a sladkou. Byly oblečeny v úhledném tábornickém úboru, na rukávech měly domovenky se znakem rozevřené knihy protnuté třemi šípy.

„To jsou členky Klubu čtenářek Jaroslava Foglara,“ představoval je šerif hloučku překvapených zpustlíků. „Doslechly se, že u nás v osadě plníme MODRÝ ŽIVOT, žijeme příkladně a kamarádsky, tak se na nás přijely podívat. Budou si dělat poznámky, a pak o nás napíšou článek do klubovního časopisu. Celostátního klubovního časopisu.“

Čtenářky začaly příchozím podávat ruce, ještě než stačili se smíšenými pocity sundavat bágly.

„Vždycky jsme si myslely, že trampové jenom pijí rum a hulákají na nádražích,“ přiznávala sedmikrásková, když se vítala s Bíbou. „Že jste neurvalci, co do přírody nepatří.“

„Ale vždyť my taky patříme,“ zaprotestoval Bíba, „vždyť my tady, přece ten ... modrej život...“

Šerif T.O. Severní západ se jemně usmál. Byla to jediná a poslední odpověď na to, co se potom dělo na campu. Jeho tvář zůstala klidná a netečná, jakoby to nebyl on, kdo zrežíroval osadníkům nezapomenutelný vandr. Kvůli sedmikráskové, studánkové a sladké víle byli všichni ti zpustlíci ochotni stát se vybájenou šerifovou představou. Dokonce i generál Trychtýř, když se seznamoval, zbaběle zapřel své krásné jižanské jméno a zalhal:

„Já jsem Rony...“

Ve stejném duchu to pokračovalo u ohně, když seděli všichni svorně v kruhu, členky čtenářky pozorně sledovali každé hnutí, každé slovo, které se proneslo, a notýsky měly stále po ruce. Jedna z nich se obrátila na nápadně ztichlého Dršku a zeptala se:

„Lovíš taky nějaké bobříky?“

„Lovím,“ odpověděl Drška a zděšeně hledal v nezúčastněné šerifově tváři alespoň trochu pomoci, „to lovím, a někdy je i vidím...“

Utrpení osadníků a jejich kumpánů nebralo konce. Šerif obřadně hrábl do ohně, vzal si slovo a seznámil kamarády a členky čtenářky s programem

společného víkendu, plného veselých her, osadního zápolení, a moudrého poučení. Bíba se chabě pokusil navrhnout nějakou hru ve smíšených dvojicích, ale byl umlčen. Šeptem mu bylo doporučeno, aby odklidil žracák z dosahu ohně, jelikož vršky lahví se v něm příliš lesknou. Během noci všechn alkohol z campu záhadně zmizel, spolu s ním i Jižani s Trychtýřem a Drškou. Šerif později vysvětlil členkám čtenářkám, že odešli plnit bobříka osamění.

V neděli se šerif T.O. Severní západ tvářil už normálně. Za jitřní rosy vyhnal osadníky ze spacáků pozorovat východ slunce, a než se uvařila voda na čaj, stačil nakreslit pro Bíbu a Klacka MODRÉ ŽIVOTY na další měsíc, lemované hezkými tábornickými obrázky. Chvilí přemýšlel, pak se jemně usmál do raního slunce, a začal kreslit další dva, pro generála Trychtýře a Dršku, šerifa T.O. Padesát metrů od hospody, který kvůli vandru splněných přání porušil zákon osady a poprvé přenocoval dál, než bylo stanoveno jejím názvem.

Dívka s kytarou

Pátečním večerem uhání vlak do vandrácových krajin. Poslední vagon voní po starých ohních a burácí trampskou muzikou. Členové T.O. Severní západ, to je šerif, zrzavec Bíba a osadník Klacek, vytvořili ostrůvek u zadních dveří. Zbytek vagonu ovládli příslušníci Jihu a další spřátelené osady, těšící se až na konci jízdy marshal Macek zavelí: „Vojsko Konfederace, ke mně!“, a potáhnou z vlaku do nádražní restaurace.

Šerif T.O. Severní západ pohlíží oknem vlaku na ubíhající lány obilí, zlátnoucí v rudém slunci, a chrání se, aby ani pohledem nezavadil o jižanskou sebranku. Klacek si čte v příručce „*Co najdeme v lese*“ kapitolu „*Houby*“, a Bíba zírání na krásnou tmavovlásku, vzácnou perlu v barvě khaki vsazenou do středu Jižanů, vyřvávajících slavné osadní chorály, jako „*můj domov ten je na Jihu a ty to holka víš*“ nebo „*hop tam s jednou, hned mi nalej druhou*“.

„Potkal jsem svůj osud,“ zamumlal Bíba. Vagonem se zrovna prodíral generál Trychtýř. Zachytil Bíbův vzdech a škodolibě prohodil:

„Dej si bacha, Seveřane. Pracky pryč od majetku Jihu!“

Bíba nedbal a dívku nespustil z očí, dokud na konci cesty nevystoupila a nezmizela s Jižany z dohledu. Od té chvíle se Bíba choval divně. Hluboko v noci, když s osadou dorazil na camp, šel bez protestů k prameni pro vodu, snaživě udržoval oheň, ačkoli to byla Klackova práce, a nakonec řekl šerifovi „Dobrou noc, zlatíčko!“ s takovým citovým nábojem, až to šerifa zmátlo.

Páteční noc uplynula a Seveřani vstávali do sobotního rána. Vstávali, ale bez Bíby. Spacák ležel pohozený na celtě, a Bíba zmizel. Klacek naléval horký čaj z ešusu do šerifova smaltovaného hrnečku zdobeného jahůdkou a prorokoval:

„Bíba dostane od Jižanů do toho ... vždyť víš, šerife. Já nevím, jak to mám říct, když jsi zakázal mluvit na vandru sprostě. Ale normálně bych řekl, že ten magor dostane od Jižanů do dršky.“

Šerif káravě nadzvedl obočí, a Klacek ubral:

„Tak radši řeknu, že dostane do tlamy. Von má Bíba takovou fintu na holky, proto na ně musí hodně brzy zrána.“

Šerif usrkl horký čaj a tázavě se na Klacka podíval.

„Bíba hrozně rád balí holky, když jsou po ránu ještě zachumlaný ve spacáku,“ pokračoval Klacek. „To mu nemůžou utéct a musej poslouchat ty jeho řeči. Tak si myslím, že Bíba vyrazil ještě před svítáním, aby byl u Jižanů dřív, než se někdo probudí. Ale lovit v jižanských vodách je nebezpečný. Možná je už mrtvej.“

Šerif se dotkl své šerifské hvězdy. Dotyk tradičně předcházel šerifovu rozhodnutí, především tedy rozhodnutí válečnému. Pak už jen zněly povely. Bylo tomu i tentokrát.

„Najíme se, uklidíme, zabalíme, a vyrveme Bíbu z moci Jihu,“ nesl se nad campem šerifův pevný hlas. Ale ještě než šerif dopil čaj z plecháčku, přiváděl Bíba na camp tmavovlásku s báglem a kytarou.

„To je Wendula,“ představil Bíba svou kořist. „Ukecal jsem ji. Bude jezdit s naší osadou.“

Dívka nebyla ostýchavá. Na campu rychle zdomácněla. Přisedla k ohništi a hrála na kytaru. Šťastný Bíba odtáhl osadníky stranou.

„Wendulka se nezdráhá vstoupit do naší osady. Navrhuju přijmout ji rychle, než si to rozmyslí, a než nás přijdou Jižani zmasakrovat. Šerife, máš u sebe domovenky pro nové členy?“

„Nový člen musí odjezdit pět vandrů s osadou to je osadní zákon.“

„Wendulka umí na kytaru barré styl,“ vmlouval se Bíba. „Víš přece, jak trpíme, když posloucháme jediný Klackovy akordy áčko, děčko, ésedm, a pořád ve stejném pořadí.“

Neoblomný šerif trval na svém.

„Pět vandrů s osadou - to je zákon. Pro každého.“

„Žádám, aby se stala osadnicí ihned. Nebo s ní z osady odejdu!“

Klacek se sunul stranou. Rovněž šerif couval před Bíbovou zběsilostí a souhlasil:

„Změníme zákon na odježdění jednoho vandrů. V neděli, než půjdeme na vlak, dáme kytaristce domovenku. Když na tom trváš...“

Celý vandrovní čas, co T.O. Severní západ pobývala na campu, se čekalo, že na pokyn jižanského marshala Macka přiletí skvadra vedená generálem Trychtýřem, Seveřany zamorduje a odlákanou osadnicí si vezme zpátky. Ale v lese bylo ticho. Tohle šerif nechápal. Jižani zachovali k ukradení osadnice chladné mlčení. Jakoby jim Wendula byla ukradená! Nebo se jí rádi zbavili?

S kráskou se k Seveřanům přistěhovalo zvláštní napětí. Když Klacek Wendulce nabízel u večerního ohně kávu, Bíba jí přehodil přes ramena batl, aby netrpěla chladem. Když Bíba věnoval Wendulce hašlerku, Klacek jí namazal chleba paštikou. Když Wendulka hrála na kytaru, Klacek jí držel zpěvníček, a Bíba zuřil. Šerifovi se to nelíbilo. Bodejť, kdykoli se on sám k Wendulce přiblížil, aby prohodil s půvabnou budoucí osadnicí kus šerifské řeči, ti dva ho k Wendulce vůbec nepustili! Bíba s Klackem kroužili kolem tmavovlásky s kytarou jako mlsní čmeláci a kdykoli na sebe narazili, vrčeli na sebe jako divocí psi. Šerif to nevěřicně sledoval, dokud se ho Wendulka nezeptala: „Chodíš s někým, šerife? Já zrovna teď s nikým nechodím.“ Pak se zachvěl, a i když se tomu pocitu bránil, chtělo se mu kroužit kolem Wendulky jako čmelák a vrčet na osadníky jako pes.

V nedělním odpoledni bylo sklizeno, zabaleno, a Wendulčin rukáv se skvěl novotou domovenky T.O. Severní Západ. Na paměť velké chvíle rozdávala nová osadnice zápisy do cancáků. I šerif zatoužil mít canc od Wendulky a zahrabal ve žracáku. Samozřejmě, jeho cancák je úhledný, zachovalý, ne jako roztřepaný sešitek Klackův nebo odřený Bíbův tlustý notes, převázaný provázkem. Wendulka do cancáků pilně zapisovala nějaké veršičky, a Bíba s Klackem si málem vjeli do vlasů, protože Wendulka přikreslila do Klackova cancáku tlukoucí srdéčko, kdežto Bíba se musel spokojit s „*Ahoj, Wendula*“. Šerif hledal pro

Wendulčinu tužku nepopsanou stránku, když jeho zrak padl na canc z dávného potlachu:

Kamaráde, pomni, žena v osadě zničí přátelství mužů!

Vtesal T.S. Balvan Tom

Šerif se zamyslel. Vrátil cancák do žracáku, nahodil bágel na hřbet a velel k hromadnému odchodu na nádraží, zatímco osadníci se hádali o čest nést Wendulce kytaru.

V nedělním podvečeru je nádraží okresního města zamořeno dobrodruhy ze skalních oblastí a učni z internátů. Krásná tmavovláska s kytarou budí pozornost, a Bíba s Klackem ji schválně vodili nástupištěm, aby mužské osazenstvo mohlo dát průchod oprávněné závisti. Když míjeli lavičku horolezců, šerif se za osadníky zdržel a žádostivým pohledům nastražil past:

„Dejte si bacha, špagáti. Ruce pryč od majetku trampů!“

Načež šerif kráčel dál a byl spokojen. Podle ruchu v základním táboře lezců, který nastal po jeho slovech, si byl jist, že přátelství mužů v T.O. Severní západ bude zachováno. Lezci jako popíchnuti si počkali na Wendulku při nastupování do vlaku, nahodili lana úsměvů, zacvakli karabiny lichotivých slůvek, laškovně ji unesli do svého vagonu, a než se Severňani vzpamatovali, přišli o osadnici. Přelétavá Wendula je opustila.

Kamarádi z T.O. Severní západ se po dívčí zradě zklamaně schoulili do kouta v posledním vagoně (šerif zklamání jen předstíral), ale jak cesta ubíhala, za okny kvetly červánky nad obilnými lány, koleje duněly, a poslední vagon se za zpěvu trampských písní loučil s časem toulek a víkendové svobody, vzpomínky na krásnou jednodenní osadnici pobledly. Bíba navazoval hovor se slečnou průvodčí, Klacek četl v příručce „*Co najdeme v lese*“ kapitolu „*Hmyz*“ a šerif mlčel. Když kolem jejich sedadel procházel jižanský generál Trychtýř, snad náhodou se jeho pohled střetl s pohledem šerifovým. Oba ty pohledy trampských velmožů si bezhlesně odsouhlasily, jak dobře je jim známo, že žena v osadě zničí přátelství mužů. Varování T.S. Balvana Toma ze šerifova cancáku dopadlo i na přátelství na laně. Ještě než vlak dojel do Prahy, lezci se porvali o výsadu, kdo si naváže Wendulu na lano a bude s ní zdolávat pískovce, což podle tradice mělo přinést právo tmavovlasou krásku na zdoláných vrcholech políbit.

Hádanka pro šerifa Dršku

Pršelo strašným způsobem, a vítr plácal hospodským slunečníkem, po němž stékaly proudy vody. Šerif Drška zachumlán do spacáku se krčil pod tím slunečníkem a probíral se cancákem. Byla neděle ráno, a Drška, známý šerif T.O. Padesát metrů od hospody, zachoval osadní zákon a přespal zbytek noci po tom, co ho po zavírací hodině vyhodili, za budovou restaurace na betonovém plácku, sloužícím jako taneční parket a skladiště židlí, stolů a slunečníků. Drška si tedy schován pod hospodským slunečníkem kontroloval v cancáku nové zápisy. Včera bylo v lokále veselo, trampů jak naseto, Drškův cancák koloval, bylo do něj pilně zapisováno, a nyní se mohl Drška dojímat nad vzkazy kamarádů. Dojímal se, dokud nenarazil na čtyři malé veršičky:

NEVER MURE
HAVRAN KRÁKÁ
TRAMPE VĚRNÝ
DEJ SI BACHA

Pod tím bylo uvedeno „*v hospodě v Podkosti na první shledání zapsal Lino*“, vedle toho osobní znak - podkůvka protnutá indiánským šípem.

Drška se znechuceně posadil a riskoval, že se na něj vysloužilý slunečník, právě mlácený vodou a větrem, zřítí. Co to má znamenat? Kdyby mi ten cizinec aspoň napsal „*Z okna hospody přírodu neuvidíš*“ jako to činí ostatní kamarádi!

Dole po parkovišti přicházejí dvě postavy s ranci, zmoklé a urousané, tragicky vypadající. Jsou to Drškovi osadníci Tlustý Bandita Dany a nesympatický hezounek George, známý jako miláček žen. Drška je přivolal pod slunečník.

„Helejte, někdo mi cancnul do cancáku: *Never mure, havran kráká, trampe věrný, dej si bacha*. Nevíte, co to je? Já vím, že je to vo tom havranovi, jak seděl na soše a pořád říkal *never móre, never móre*. Jakou souvislost to má se mnou?“

„Varování,“ okamžitě odpověděl Dany. „To je varování, aby sis v noci nad sebe pořádně natáh igelit, aby ti nějaký pták nevyklov voko.“

Odpověď sestavená alkoholem, který Dany vypil minulou noc. Drškovi to alespoň tak připadalo.

„Kdybys chodil s holkou, která se jmenuje Můra, tak je to prásknutí, že ti zahejbá, zatímco ty seš věrný,“ řekl hezounek George, a to už znělo přijatelně, kdyby ovšem Drška byl do nějaké Můry zamilován.

Šerif poznal, že osadníci mu nepomohou.

Děšť ustal, a když se trojice sbírala k odchodu na vlak, Drška si stále opakoval „*Never mure, havran kráká, trampe věrný, dej si bacha* co to může znamenat? Co to může znamenat?“ až do vzrušeného zbláznění. Rozhodnutí, za každou cenu dohonit onoho kamaráda a požádat ho (případně z něj vybušit) o rozluštění cančákové šarády, na sebe nedalo dlouho čekat. Drška byl odhodlán podstoupit pro rozluštění hádanky cokoli.

Když členové T.O. Padesát metrů od hospody dorazili na polní železniční zastávku, našli tam čekající na motorák všechny možné vandráky z okolí, ale záhadný tramp tam nebyl. Drška potom za jízdy prohledal motorák a nic. Když pak v okresním městě chytali vlak na Prahu, Drška proběhl všechny vagony a zase nic. Poslední vagon, poslední naděje - nic. Nádražní restaurace, kiosky a zákoutí. Nic. Po záhadném tvůrci říkanky se zem slehla a koleje jakbysmet.

V posledním vagonu vlaku na Prahu narazil Drška na trojici členů T.O. Severní západ. Jindy by prchal, aby ho nezasáhl svit jejich prohibiční aury, ale tentokrát ho zastavila skutečnost, že neznal nikoho chytřejšího, než je šerif T.O. Severní západ.

Drška se rozhodl pro rozluštění Linovy hádanky riskovat i hospodskou svobodu. Dopadl na volné sedadlo vedle šerifa, který jeho příchod vítal chladnou zdvořilostí, nedbale sbalený ranec opřel o kolena, z kapsy nedbale oblečeného batlu vyňal nedbale zabalený cančák, a do rachotu kol a drnčení trampských kytar vyslovil prosbu, jako šerif k šerifovi.

„Můžeš mi, Sandy, prosím tě, vyluštít, co tenhle canc znamená? Mně to tak pronásleduje, já už jsem z tý hádanky celej špatnej.“

Šerif T.O. Severní západ obřadně přijal Drškův cančák, jedním pohledem přešel text „*Never mure, havran kráká, trampe věrný, dej si bacha*“ a další upřel na Dršku. Před takovým pohledem, trnkově ostrým, tlukoucím hřebíky do hlavy, orámovaným odporem se chvějící řadou černých brv, se hroutily i silné povahy jižanských bojovníků nebo osadních vlčáků T.O. Vlčí zuby. Ale Drška pohledu odolal. Jeho touha po pravdě mu nedovolila omdlít. Řekl:

„Já jsem frézař, vole. Ještě si uříznu palec, když budu myslet na tu zatracenou hádanku, já se znám. Už se mi to stalo - myslel jsem kam pojedu na čundr, a špona se mi zasekla do dlaně.“

„Uvědomuješ si, Drško, co za to budu chtít?“

Drška přikývl. Přikývl rozhodně, statečně, ale jeho srdce se bázní viditelně chvělo. I Bíba s Klackem, sedící naproti nim, se hrůzou choulili na svých sedadlech, a vlak polekaně zadrncal na výhybkách. Do vypjaté chvíle šerif vznesl svůj požadavek.

„Budu chtít, abys odjel jeden vandr s naší osadou. Znamená to žádné pivo, žádné cigarety, žádný alkohol, žádná hospoda. Ani kelímek na nádraží.“

Drška přikyvoval jako stroj, i když cena za rozluštění hádanky byla děsivá. Vidina rozfrézovaného palce byla děsivější. Šerif pokračoval:

„Řekni mi, co se dělo kolem tebe, když cizinec psal ten canc.“

Drška vzpomínal těžce.

„Seděl naproti mně. Byl nenápadnej. Krčil se. Zrovna listoval v mém cancáku, když vrchní přišel a chtěl, abych platil. Pamatuju si, že měl nos až u cancáku na stole a ryl do něj nožem vořezanou tužkou ty slova. Na krku měl šátek sepnutej koženým turbánkem. Kolem bylo hlučno a pořádný kravál - no, jako v hospodě...“

„Kolik jsi měl piv, Drško?“

„Čtyři. A dva rumy.“

Přiznání stálo Dršku odolat dalšímu pohledu šerifa T.O. Severní západ, tentokrát pohledu silně kárajícímu. Ale šerif brzy sklopil zrak a beze slov si zapisoval všechno, co z kamaráda Dršky vypadlo, včetně velikosti útraty. Poté pokýval hlavou.

„Čekal jsem, že to bude složitější. Ale hádanka je rozluštěna.“

Osadníci a Drška se naklonili blíž.

„Je to takhle,“ vykládal šerif, a to nijak skromně. „*Never mure* je skutečně parafráze na „Havrana“ od Edgara Allana Poea, zřejmě se měla navodit vážná atmosféra. *Mure* místo *more* ukazuje, že první verš zní, a teď dávej pozor, Drško, *Nevěř mu*.“

„Nevěř komu?“ vydechl Drška.

„Vrchnímu! Byl, jak předpokládám, oblečen v obvyklé číšnické obnošené a oblýskané černi?“

„To jo,“ přisvědčil Drška.

„No vida! *Havran kráká* znamená, že vrchní, černý jako havran, ti, Drško, říkal nějaké nesmysly.“

„Chtěl abych zaplatil a vypad.“

„Správně,“ pokračoval šerif. „*Trampe věrný* je podle mého názoru vyjádřený pochybný obdiv autora k filosofii tvé osady, nazvané Padesát metrů od hospody. Poslední verš *dej si bacha!* je srozumitelný. Kamarád ti hádankou v cancáku taktně sdělil, že krákoravý havran vrchní tě při placení vzal o jedenáct korun.“

Vlak rachotil svou vzrušující píseň, a Drška spolu s osadníky T.O. Severní západ obdivně zírali na šerifa, který na byl ostatně na obdiv zvyklý.

„Von mě vošidil vo jedenáct vočí,“ divil se Drška. „A já jsem si nevším!“

„Vidíš, Drško, kam vedou čtyři piva a dva rummy - vedou ke ztrátě soudnosti a zbytečným útratám. Potřebuješ vandr s prohibicí jako sůl. Nezapomeň, v pátek tě čekáme na nádraží! Kam se suneš?“

Drška se odplížil do jiného vagonu. Bylo nutné si od přírodních sil prohibičních myšlenek odpočinout. Co čert nechtěl - v tom jiném vagonu, první tramp na kterého narazil, byl onen Lino, záhadný autor cancákového sloganu. Zalezlý ve stínu, oděn do maskáče v barvách, které v každém prostředí dokázaly vytvořit mimikry, kývl Drškovi na pozdrav. Drška si přisedl.

„Kdybys jen věděl, kamaráde, co jsem se tě všude nahledal! Nemohl jsem rozluštit tvůj canc.“

„V hospodě tě ošidili o jedenáct korun, chtěl jsem tě na to upozornit, ale ten pikolík mi pořád koukal přes rameno co píšu. Tak jsem šifroval.“

„Já vím,“ řekl měkce Drška. „proč jsi mi to rovnou neřek? Víš, co námahy a odříkání musím obětovat za to, že mi šerif od Seveřanů rozluštil tvůj canc?“

„Nechtěl jsem na sebe upozornit. Ještě mi není osmnáct. Měl jsem dvě desítky, a havran by moh chtít občanku. Ale nezlob se - teď musím zdrhat. Blíží se průvodčí a jedu do Prahy načerno.“

Než se Drška nadál, tajemný kamarád Lino byl pryč.

Za nějaký čas se v trampstvu šířila pověst o záhadném trampovi, který obchází hospody a chrání pitím oslabené kamarády před útlakem obsluhy. Jakkoli byla fáma spíše přáním, stala se oblíbenou. Bohužel tento zachránce nezasáhl, když černý havran obral Dršku na oslavě přežití vandru s T.O. Severní západ ještě jednou. Bylo to o dvanáct šedesát, a nikdy se na to nepřišlo.

Vtípky generála Trychtýře

Hřejivé ráno prozářilo studený camp T.O. Severní západ, a v klidném šumění lesa se příjemně vandrovalo. Šerif stál nad spacákem se založenýma rukama a zamyšleně pohlížel na větříkem rozvlněnou vlajku osady. Zdálo se, že osnuje další plány na očistu trampingu od neřestí jakými jsou alkohol, cigarety, neslušná mluva a nesplněné sliby, ale momentálně ho nic akutního nenapadá.

Osadník Klacek se šťastně poflakoval opodál, a Bíba snil. Podpíral si bradu a nehnutě zíral na pěšinku podle skal. Představoval si, jak tou pěšinkou přichází krásná dlouhovlasá trampka, horolezkyně nebo turistka, to už je jedno, má temné mandlové oči, jemně se usmívá, odhrnuje si vlasy z čela, jde blíž a blíž ...

„Jde sem nějaká holka!“ upozornil ho Klacek.

Pěšinkou podle těch skal rychlým krokem přichází dívka. Je to trampka, což je ta nejlepší volba, půvabná, dlouhovlasá, a rozpačitě klopí mandlové oči. Jak se blíží, život na campu tichne, šerif bledne, Klacek rudne, a Bíba vstává. Neví, jestli si má dát ruce silácky v bok nebo návštěvnici rovnou pojmout do náruče.

„Ahoj!“ zdraví trampka. „Můžu mluvit s Bíbou?“

Bíba zvolil silácky postoj.

„Sem já!“

„Trychtýř ti posílá osobní zprávu. Hrozně důležitou. Máš si ji hned přečíst.“

Trampka podává Bíbovi ždibkem žvýkačky zalepený papírek, zběžně vypadající jako účtenka z restaurace. Bíba odtrhl žvýkačku, rozevřel papírek a četl:

Ahoj, Bíbo, starý kamaráde!

Představuju Ti čekatelku naší osady.

To zíráš na jižanský úlovek, co?

To Ti srdečně přeje

generál Jihu Trychtýř.

Členové T.O. Severní západ nebyli schopni pochopit tuto scénu. Rovněž nebyli mocni slova. Klacek vrhal podezřívavé pohledy do lesa, do místa, odkud obvykle útočí trestné komando Jihu, a šeptal:

„Tohle není jen tak. Poslat vlastní osadnici do Bíbovy jámy lvové. Měli bysme začít zdrhat!“

Jižanská dívka chvíli hledala u severanských protějšků rozumnou odpověď, a když se nedočkala, pokrčila ramínky, řekla „Ahoj, Bíbo!“, a odešla.

Bíba se vrhl vpřed, aby ji zastavil, usadil k ohništi a zahrnul do své kořisti, ale šerif mu v tom zabránil. Přečetl si účtenku a do Bíbových vlahých očí, toužebně hledících za ztraceným snem, krutě řekl:

„Je to past!“

Klacek se šerifem horlivě souhlasil:

„Já bych začal zdrhat!“

„Pro ni to risknu! Je to víla! Přesně po takový toužím!“ úpěl nešťastník Bíba, a v očích se mu objevují slzy.

„Je to zákeřná past!“ lomcuje s ním šerif, a v jeho srdci, to je v srdci hrdiného abstinujícího severanského válečníka, rozkvétá touha po pomstě. Takový podlý úskok, využívající Bíbovu nezměrnou slabost pro krásné dívky! Musím s tím něco dělat, myslí si šerif. Jinak Bíba sbalí tu vílu dřív, než bys řekl švec, a pár tejdnu nepojede s osadou na vandr. Jen aby se to posílání holek do našeho lágru neopakovalo!

Opakovalo se. Za soumraku se dostavila další víla s osobním vzkazem pro Bíbu, a za nedělního úsvitu je vytáhla ze spacáků další krásná čekatelka Jihu. Vtipálek Trychtýř poslal do severanského ležení i kamarádku Drobku, statnou jako kuň a pověstnou kovářskými dlaněmi. Na Drobčině papírku bylo mimo obvyklou frázi o ulovené krásné čekatelce připsáno:

P.S. Usměj se na ni, nebo tě zmlátí. To ti srdečně přeje generál Trychtýř

Šerif rozvažoval - to je hezký vandr, zatracený Trychtýř mi chce rozložit osadní morál. Začalo to posíláním osadnic do lágru a skončí to ve výčepu s půllitrem v ruce a s cigárem v tlamě, a - nedej Pajda - se řevem jižanský hymny! Tohle musím zastavit. Ale jak?

Za nějaký vandr náhoda sama přihrála řešení. Stoupal takhle šerif srážnou písečnou soutěskou nahoru do skal, když v zádech uslyšel ženský hlas:

„Rostislave! Jsi to ty? Kde ty se tu bereš? Je tatínek ještě na fakultě?“

„Jejej, dobrý den, paní profesorko!“

Při stezce odpočívá dáma v turistickém oděvu, mapu na klíně, šedé vlasy způsobně stažené do drdůlku, a příjemně se na šerifa usmívá:

„Mám tu studentky na výletě a nějak mě to zmáhá. Je to ještě daleko, Rostislave, na ten středověký strážný hrádek?“

Genialita šerifa T.O. Severní západ vždycky spočívala v tom, že jeho geniální strategie přicházely rychle.

„Paní profesorko, tak mě napadá - co kdyby jste si odpočinula na lavičce dole u stánku, a já vaši třídu ke hrádku sám doprovodím? Je to daleko a samé stoupání, to mi věřte.“

„Rostislave! Tebe mi posílá samo nebe. Děvčata šla napřed, ale ty už si je dohoníš.“

„Proboha, co nemůžete zvládnout? Vždyť je to jen jedna dívčí třída!“

„Když vony se nám rozbíhají, šerife!“

„Tak je držte v houfu, Klacku! Po takových skalních přechodech je nebezpečné vodit tolik lidí najednou. Držte je v houfu!“

„Sou neukázněný, šerife! To jsme nemysleli, že dovést ty studentky Jižanům na camp bude tak těžký. Pořád se mi rozbíhají. A dělají kravál. Už mi z nich zvoní v uších.“

Směrem k tábořištím Jižanů poblíž Fort Drabes se ubírá stádečko dívek, rozličných, v turistickém i plážovém, v kyticích šatičkách i v rockerských botách, střapatých i dlouhovlasých, světlých i tmavých, přebarvených a hlavně upovídáných. Kolem nich jako ovčáctí psi pobíhají severanští osadníci Klacek s Bíbou. Už jsou upachtění a unavení, plní starostí, aby se žádná ovečka neztratila, jsou usouzení a štěbetavým hlukem umláceni.

Bíba, který se občas z hlídacího psa měnil na celou vlčí smečku, byl na konci svých sil. Proč tak řvou? Proč tak řvou v lese? Položil šerifovi tuhle otázku, a šerif odvětil, že slečny neřvou, ale roztomilým hovorem si řeší dívčí problémy.

„Já bych nemoh bejt pedagog,“ stěžoval si Bíba a držel se za uhoněné plíce. „To bych se musel uřvat. No, koukej na ně, šerife! Ježišmarjá, holky! Držte se,

krucinál, víc při stěně! Nechte na pokoji toho motejla a koukejte na cestu! Myslíš, šerife, že půjčit si na pokoření Jižanský vlajky tolik holek bylo dobrý?“

„Výborný. Nestěžuj si a žeň je vpřed.“

„Nějakejch pár dní při slově *holka* vomdlím hrůzou, šerife.“

„To ti bude ku prospěchu, Bíbo! Ať se ti nerozprechnou, nebo je nedáš dohromady.“

„Tos vymyslel hroznou zbraň s těma holkama, šerife. Mně by stačila jedna denně, ale jen kdyby byla potichu.“

„Vidíš, Bíbo, proč si stěžuješ? Je jich čtyřadvacet, máš na měsíc vystaráno!“
Jižanský camp byl konečně na dohled.

Jižani ten den sídlili pod jedním převisem v zapomenuté rokli poblíž Fort Drabes. Marshal Macek, generál Trychtýř i řadoví osadníci z dálky slyšeli ten podivný hluk, ale nemohli přijít na to, co to je. Pisklavě drásavý šum byl stále silnější a rychle se blížil. Trychtýř se už začal ohlížet po osadní sekerce, když se na jižanské předskalí vyrojilo čtyřadvacet studentek.

„Jé, tady se táboří!“

„Hele, karabina, vy jste horolezci?“

„Jé, já chci taky na skály!“

„To nejsou horolezci, nemají lano.“

„Vy nejste horolezci? A proč máte karabinu?“

„Vy tady spíte? To se smí?“

„My tady chceme taky spát!“

„Opravdu nejste horolezci?“

„Máte lano?“

„Proč máte karabinu, když nemáte lano?“

„Máte cigarety?“

„Když máte karabinu a nemáte lano, tak to nemůžete bejt horolezci?“

„Já chci nahoru na skály!“

„Já nechci na skály, já mám žízeň.“

„Když nemáte lano, máte aspoň něco k pití?“

„Je tu někde bufet?“

„Proč nejste horolezci, když máte karabinu a cigarety?“

Před třídním výletem, který zaplavil camp, šlapal po celtách a bez rozpaků se usazoval kolem ohniště, Jižané zmateně ustupovali, až narazili na skalní stěnu. Opřeli se o ni jak stateční Moravané o zeď na Bílé hoře. Před hlučícím rojem dívek nebylo kam utéct.

Jako posel pomsty se za dívkami objevil šerif T.O. Severní západ. Vyskočil na pískovcový balvan, rozpřáhl ruce, ukázal na všechno to dívčí nadělení, a do tváře generála Trychtýře a ostatních Jižanů hrdě a hlasitě pronesl:

„Tyhle všechny holky jsou čekatelky na vstup do naší osady! Ale ještě uděláme výběr, nemáme tolik domovenek.“

Záchrana Jižanů, kteří pochopili odplatu Severu a byli připraveni zemřít hrdinskou smrtí uhlucením, jež ozvěna pod převisem násobila do štěbetavého nesnesitelná, přišla na poslední chvíli.

Nahoře nad převisem stanula Drobka. Jako zjevení z dávných pověstí, jako bojovnice Vlasta, jako obránkyně nad vyšehradskými hradbami. Vlasy jí divoce vlají ve větru vanoucím od kopců Středohoří, obávané těžké pěsti má zaťaté, a její silné svalnaté nohy pevně stojí na skále v turistické obuvi. Nad údolím Fort Drabes se nese každá slabika její řeči a zarývá se do středohorského větru jako záseky šíleného kameníka.

„Co dělají v mé osadě tyhle fifleny?“

Dívky zmlkly a hledí vzhůru. Najednou je slyšet šum větru, zpěv ptáků a vzdálený povyk někde na skalní vyhlídce. Ticho. Najednou je slyšet ticho, takové to před bouří.

Šerif T.O. Severní západ je vedle vymyšlení geniálních strategií proslulý rychlým a kvalitním vyhodnocením bojových situací. Velí Bíbovi a Klackovi:

„Vymklo se nám to z ruky. Zdrháme!“

Marshal Macek sice zkusil manévr: „Však ony si to žabky nějak vyříděj mezi sebou!“, ale i on začal ustupovat k lesu.

Drobka pozvedá ruku nad údolí jako pohanská kněžka a plamenný zrak upírá na zrozpačitělou a couvající mužskou chátu:

„Jo, už mi to došlo! Takhle si s náma zahrávat nebudete! Posílej si nás z campu na camp, aby nás mohli vokukovat! Prej, vodnes Bíbovi tendle papírek. Prožeňte je, holky! Prožeňte je všechny, jsou to prevíti falešný, jeden jako druhý. Kterýho dopadnete, je váš!“

„Zdrhej, Trychtýři, hodně rychle,“ radil šerif T.O Severní západ.

Dobrá rada nad zlato.

Na nádraží v okresním městě postávají n nástupišti u kolejí šerif Drška a Ringle Kid.

„Ty hele,“ praví Drška, „hele, jak mají Jižani a Seveřani úplně stejně podrápaný ksichty. Jako kdyby se prali s divokejma kočkama!“

„Vopravdu to musela bejt v hospodě Na Vyhlídce parádní bitva. Měli jsme se připojit, abysme si tý bitvy pěkně užili!“

Kolem nich za zvuku dunících kroků zrovna procházela jižanská osadnice Drobka. Se zlověstnou laskavostí je oslovila:

„Jo tak, připojit byste se chtěli, prevíti?“

Otočila se dozadu do hlučící nádražní dvorany:

„Holky! Tady máte další dva!“

Volání osady

Prolog:

Být nevěrný osadě, být nevěrný dálkám, zradit ideály trampingu a žebravou veverku, která poskakuje po campu a vítá hodné trampy kamarády, je zdrcující představa. Ale takové události se stávají.

Indiánské léto odtáhlo do dalekých zimovišť a vládu nad stádem pískovcových skal pod Fort Drabes převzal drsný předák Podzim. Přihnal déšť, vítr, ponuré večery v osamělých skalách (věčný rival T.O. Jižanská vlajka odcestoval s indiánským létem do teplejších hospod) a nebezpečné myšlenky.

Nejdříve jim podlehl osadník Klacek. Choval se vzpurně proti zákonům osady, neochotně chodil přes kilometr pro vodu (a přitom mohl zahlédnout srnky!) a házel poznámkami „už toho mám dost“ pokud šerif nebyl nablízku. Ale Klacek je hoch jednoduchý. Když sebral odvahu a prohlásil, že jede naposled

a s čundrem končí, že se chce „prospat v teplejších peřinách a dívat na nedělní pohádky v televizi“, šerif nemrkl okem. Ale cestou od vlaku do studených skal na camp krácel za Klackem a pateticky odříkával *pražce, šíny, vlaky, kytary, zapalte oheň, camradlo, potlach, fágule, uhaste oheň, cancák, usárna*, až se troufalého osadníka zmocnilo dojetí. Klacek rozechvěle pohladil domovenku (takhle ošuntělou by snad ani neměl nosit), na campu láskyplně objal všechny stromy, drobečky pohostil veverku a s nadšením se odebral do chatrného spacáku přečkat mrazivou noc. První krize v osadě byla zažehnána.

Druhý osadník, zrzavec Bíba, dobrý člen a znalec krásných dívek, odolával nastupující podzimní temnotě déle. Z lesních pěšinek sice zmizely půvabné turistky, ale zbývaly půvabné houbařky. Když i houbařky odešly k ústřednímu topení, Bíba propadl trudnomyslnosti. Chtělo se mu prchnout za těmi dívkami, chtělo se mu vyprostit se z tvrdosti osadních pravidel, znemožňujících jít se ohřát do restaurace Na Vyhlídce.

„Mně se stejská po městě. Tady není žádná dívka lepých a oblých tvarů,“ kvílel Bíba.

„Dívej se na Klackovu kytaru. Je lepená a taky má oblé boky.“

„Ale jeho kytara je otřískaná z vlaků a nevoní. Moje krásné dívky byly hladoučké a voněly po šampónech. Kdybysme aspoň vozili osadní mejdlo, abych si měl k čemu přivonět.“

Šerif nacákal na Klackovu kytaru syntetickou vánoční vůni, aby její oblé tvary připomínaly Bíbovi Sněguročku, kterou obdivoval v mateřské školce, ale Bíba propadal trudnomyslnosti stále hlouběji. Naštěstí se konal pod Fort Drabes orientační běh pod názvem „*Pohyb hřeje*“. Lstivý šerif přilákal na stezku vedoucí do campu houf mladičkových orientačních běžkyň, a když se dívky s barevnými čelenkami a štíhlými lýtky přehnalý přes ležení, rozdychtěné a usilovným během zrůžovělé, Bíba se uzdravil. Dlouho sice nedovolil dotknout se dívčích stop, vinoucích se v písku kolem ohniště, a Klacek musel při vaření balancovat na špičkách kanad, ale druhá osadní vzpoura byla odvrácena. To nejhorší mělo teprve přijít.

Jednoho pochmurného dne, kdy zamračená obloha splývala s temnotou lesa a předák Podzim hnal kaňonem deštivé hřebce, šerif vyhlásil mimořádnou prohibiční prohlídku žracáků. Dopadlo to prabídně. Bíba měl v kápézetce pod šitíčkem ukrytou pohotovostní Startku a Klacek schoval do staré kožené rukavice placatku s rumem. Šerif placatku otevřel a lesem se šířil zvláštní pach, jako

kdyby se tu vařil grog. Klacek používal rukavici pro přikládání polínek ohně, což je posvátný úkon, a šerif se naštvál.

„Rum a cigára!“ zvolal. „Pošpinili jste osadu, Seveřani. To mám za všechnu námahu učinit z vás vzorné zálesáky? To se před Matkou Přírodou nestydíte?“

Bíba s Klackem se nestyděli, naopak se snažili zabavené věci získat zpátky s vmlouváním, že v dešti Matka Příroda stejně nic nevidí, nejspíš už taky zalezla někam do tepla, macecha jedna. Ale šerifa výchovný neúspěch tak rozrušil, že došlo i na něho. Nasadil výraz zatrpklého westmana a propadl podzimnímu smutku. Nejdříve politoval sám sebe, že utrácí mládí ve společnosti dvou nezvedenců Bíby a Klacka, potom politoval osadní camp, že po něm ti dva zhýralci chodí, a nakonec s lítostí vzpomněl i na Matku Přírodu, že se jí narodilo něco tak odporného, jako ti dva kuřáci a alkoholici Bíba s Klackem. Na závěr litování prohlásil:

„Mně už to nebaví. Všude samý stromy, je tu zima a nevlídno. Kdybyste přinesli chrastí, vždyť oheň vůbec nehoří. Jen čmoudí a pálí mě z toho oči. Kdybych raději studoval, aby ze mně něco bylo!“

Načež oznámil přítomným, to je osadníkům, tábořišti, předákovi Podzimu i rozmazlené veverce, že navrhuje T.O. Severní západ zrušit. Osadníci se polekali, ale Bíba neztratil hlavu. Zvolal:

„Ale to není jen tak, zrušit tramskou osadu! To se musí, šerife, někde prohlásit! Na potlachu u večerního ohně se musí prohlásit zánik osady, podle zákona trampů. Ale pamatuj, šerife, že T.O. Severní západ je jediná osada pod Fort Drabes, kde vládne spravedlivá prohibice. Když osada zanikne, kdo bude hájit hrdé myšlenky Severu?“

Šerif po něm střílil chmurným pohledem. Teď se zaříkáváš hrdou prohibicí, kuřáku?

„Bíba má pravdu,“ přidal se Klacek, „měli bysme jet někam na potlach, abys přišel na jiné myšlenky, šerife, a nemyslel na nejhorší.“

„Vyhlásím konec osady hned a tady, tady u toho čmoudáku,“ zatvrdil se šerif. „Je mi nanic, a tramping je nuda ve studeném větru. A přineste už nějaký dřevo.“

Bíba s Klackem vyrazili na klestí. Mlčeli, v mlze se stejně neviděli, ale mezi zavlhými kmeny stromů tiše poletovaly jejich myšlenky.

Bylo by fajn, kdybysme se zbavili šerifa, mohli bysme táhnout od stánku ke stánku, od hospody k hospodě

Rozpustíme osadu a vyrazíme do teploučka v restauraci Na Vyhlídce

Vstoupíme do T.O. Jižanská vlajka a oslavíme to v nádražní restauraci

Ale co by tomu řekl Sever? Kdo by se ho zastal? Co by tomu řekla Máma Osada? Osadu, tu pravou osadu, má poctivý trampíř jen jednu

Mohli bysme mluvit sprostě, válet se ve spacáku do oběda a pokřikovat na holky

Kde zůstala osadní disciplína? Bez šerifa zvlčíme!

A já si nacpu plnej žracák kouřením a taky usárnu, a spacák budu nosit v ruce, nebo do spacáku taky nacpu cigarety a povezu ho na vozejku jako trafiku

Ale jak bychom mohli vandrovat bez šerifa? Nikdy! Osadu je třeba zachovat!

Bíba s Klackem byli rozhodnuti.

„Šerifa potřebujeme zahřát, tak nějak vnitřně, a hlavně rozveselit,“ spekoval Bíba, „aby se mu vrátil ten správněj vandráckej morál. Potřebovali bysme do něj dostat tak dvě decky rumu. Ale kde bysme v týhle pustině sehnali alkohol? Do restaurace Na Vyhlídce nás šerif nepustí ani pro tatranku. A placatku z rukavice šerif zabavil.“

„Já bych věděl,“ potutelně se přiznal Klacek, „já mám ještě dvoudecku pro nejhorší časy v tom velkém pařezu vyžraným od mravenců. Ale měl jsem namále, mravenci nasávali skrz prokousanej špunt, a šerif je pak chodil pozorovat, že prej dělají klikatý cestičky.“

„Ty zase kecáš, Klacku,“ smál se Bíba.

Když Klacek s Bíbou přitáhli klestí k ohni, šerif byl na pokraji zhroucení a do větru skučel:

„Chtěl jsem jít na vysokou, ale skončil jsem jako prochladlý nevzdělanec v pustém lese. Je mi zima. Nemám trampy rád.“

Osadníci neváhali. V mžiku šerifa zahříval plápolavý oheň a v ešusu syčela vřelá voda. Klacek se vytasil se dvoudecičkou pro nejhorší časy. Byla to tmavohnědá lékárnická lahvička, popsaná úhledným písmem lékárníkovým. Podle toho písma měla obsahovat dětský sirup proti rýmě a nachlazení.

„Tady mám něco pro zdraví, šerife. Horkej čaj tě rozehřeje a medicína tě ochrání před kašlem a rýmou, dnes je toho věru zapotřebí, a bude ti na vandru dobře ...“

Skalní soutěskou se znovu rozšířila vůně, jako když se vaří grog. Klacek snaživě nalil horký čaj do poloviny šerifova plecháčku s jahůdkou a dolil medicínu. Šerif podezřívavě zavěštil.

„Ten čaj je divně cítit!“

Klacek honem šerifovi vysvětloval:

„Toho si nevšímej, šerife, to je doktorskej pach. To víš, léčivo. Čaj s touhle medicínou je ohromně zdravěj, šerife, mně ho dávali už na základce, a podívej, jakej jsem zdravěj a odolnej!“

Šerif moudře kýval hlavou a poznamenal, že Bíbův skvělý zdravotní stav je jistě také zásluhou kuřácké abstinence. Přestal věštil nad plecháčkem a popíjel. Bíba s Klackem ho následovali, a před půlnocí byla osada zahřátá a veselá. Pak začal foukat severní vítr, provázený studeným deštěm, a osadníci šli uložit šerifa pod igelit do spacáku.

„Jen si větře duj! Naše vlajka Severu se ti neuhne a domovenky jsme si přišli pořádně!“ vykřikoval šerif. Potom dodal:

„Ráno mi připomeňte, drazí osadníci, že chci stanovit nový zákon osady. Budeme pít čaj se sirupem proti nachlazení pravidelně. O jeho skvělých účincích nemám pochyby. Kamarád Klacek bude jmenován medicinmanem osady! Tramping je krásný.“

Jakmile šerif usnul, Bíba s Klackem se začali bouřlivě radovat.

Nedělní ráno bylo na osadě plné veselého ruchu.

„To jsem si nemyslel, že to tak fajnově dopadne,“ špital Klacek Bíbovi. „Jen si to představ, Bíbo, každej vandr budeme pít čaj s rumem! Příští pátek donesu půllitr medicíny, když už jsem ten osadní medicinman!“

„Raději dones litr!“ radil Bíba. „Meruňkovici, slivovici a švestkovici, ale

hlavně rumu hodně!”

Spiklenecky se radovali a Klacek si dokonce neslyšně pobrukoval jižanský chorál „*hop tam s jednou, hned mi nalej druhou*“, ale samozřejmě tak, aby ho šerif plný obnovené trampovací síly neslyšel.

Po dlouhé době se z mraků vyhrabalo neduživé slunce. Předák Podzim si dal sedlo pod hlavu a spolu s vandráky se vyhříval v prosluněném nedělním lese, vonícím po houbách, kůře borovic a vlhkých pískovcích. Šerif chystal zápis do osadní kroniky. Kronika byla původně dívčím památkem, jehož barvotiskové růžičky a nadpis „*Na památku*“ byly schovány pod vypelichanou králičí kůží. Šerif zapsal nové ustanovení osadní, pojednávající o užívání léku proti nachlazení. Ustanovení doplnil dodatkem:

Medicína bude v lékárně kupována pod osobním dohledem šerifa, aby byla ověřena a nepáchla jako rum, největší nepřítel a záškodník osady. To rozhodl a zapsal šerif T.O. Severní západ. Howgh!